

INLEIDING

Toen we in 1990 voor het eerst naar Amerika gingen, dachten we nog dat het om een eenmalige ervaring zou gaan. Inmiddels weten we beter, met 14 reizen op de teller mogen we nu wel spreken van een heuse verslaving..... Vooral het zuiden van de staat Utah vinden we helemaal geweldig, we raken maar niet uitgekeken op het machtige rotslandschap daar. We waren het er dan ook al snel over eens dat Utah tijdens reis nummer 15 opnieuw een prominente rol in de planning zou moeten krijgen.

Ondanks ons enthousiasme was het deze keer toch best wel lastig om een route samen te stellen. In onze planning nemen we altijd bezienswaardigheden op die alleen maar bereikbaar zijn via een desolate dirtroadrit of na een lange wandeling, (of beiden!) Daar tussendoor plannen we dan graag wat eenvoudige activiteiten, drie weken lang alleen maar zware arbeid is nu eenmaal wat teveel van het goede. Maar ja, als je al voor de tiende keer naar Utah gaat, dan houdt het op gegeven moment toch wel op..... alle makkelijk bereikbare plekken die we interessant vinden hebben we inmiddels al gezien (sommige zelfs meerdere malen). Tijdens de voorbereidingen bleef ons lijstje met 'moeilijk' alsmaar groeien, terwijl het lijstje 'eenvoudig' angstvallig leeg bleef.

Uiteindelijk besloten we om alleen de eerste week echt te plannen, we zouden dan ter plekke wel zien of we in de tweede en derde week nog genoeg energie zouden hebben om ook de rest van de ambitieuze plannen uit te gaan voeren. En of dat wel of niet is gelukt, dat kan je dus lezen in het onderstaande reisverslag.

De route

- Dag 1 : Amsterdam – Philadelphia – Henderson
- Dag 2 : Henderson – Anniversary Canyon – Snow Canyon – St. George
- Dag 3 : St. George – Yant Flat – Kanab
- Dag 4 : Kanab – White Rocks – Lick Wash – Kanab
- Dag 5 : Kanab – Red Canyon Slot – Boulder
- Dag 6 : Boulder – Lower Calf Creek Falls – Monument Valley – Mexican Hat
- Dag 7 : Mexican Hat – Seven Kivas Trail – Mexican Hat
- Dag 8 : Mexican Hat – Valley of Dreams – King of Wings – Farmington
- Dag 9 : Farmington – Petroglyphs NM – Santa Fe – Espanola
- Dag 10 : Espanola – High Road to Taos – Window Rock
- Dag 11 : Window Rock – Venus & Cleopatra – Burnham Badlands – Bisti Badlands – Farmington
- Dag 12 : Farmington – Aztec Arches – Angels Peak – Farmington
- Dag 13 : Farmington - Ah Shi Sle Pah – Valley of the Gods – Goosenecks SP – Mexican Hat
- Dag 14 : Mexican Hat – Natural Bridges NM – Boulder
- Dag 15 : Boulder – Little Death Hollow – Escalante
- Dag 16 : Escalante – Red Rock Park – Bryce Canyon NP – Tropic
- Dag 17 : Tropic – Bryce Canyon NP – Kanab
- Dag 18 : Kanab - Huntress Slot Canyon – Zion NP (the Narrows) – Kanab
- Dag 19 : Kanab – Water Canyon – Valley of Fire SP – Las Vegas
- Dag 20 : Las Vegas
- Dag 21 : Las Vegas

Dag 22 : Las Vegas – Philadelphia – Amsterdam

Dag 1 – zaterdag 3 mei 2014: Amsterdam – Philadelphia – Henderson

Gereden: 15 mijl

We vlogen met US Airways deze keer, een primeur voor ons. Qua luxe en entertainment is deze luchtvaartmaatschappij wel een beetje in het stenen tijdperk blijven steken, behalve een film die werd vertoond op een gezamenlijk beeldscherm in het gangpad – waarop het zicht voortdurend werd geblokkeerd door voorbijlopende passagiers en cabinepersoneel – viel er niets te beleven. De e-reader bood uitkomst, ik had er een heel stel voor mij nog onbekende boeken op staan dus daar moest vast wel iets boeiends tussen zitten. Geheel willekeurig begon ik aan het boek “Ontsnapt” van Carolyn Jessop. En laat nou net dat boek een waargebeurd verhaal bevatten, dat zich afspeelt in de polygamie-sekte *Fundamentalist Church of Jesus Christ of Latter Days Saints (FLDS)*, die gevestigd is in de plaatsen Colorado City en Hildale, op de grens van Arizona en Utah. Natuurlijk dacht ik weer terug aan dat andere boek dat ik over deze sekte heb gelezen, “Het begon toen ik veertien was” van Elissa Wall, ook dat boek las ik tijdens een vakantie waarbij we in die omgeving kwamen. Wat een toeval!

Na een paar uurtjes lezen schoof ik de e-reader even in het netje op de stoel voor me, het was tijd voor iets heel anders. Hans en ik daagden elkaar uit om woorden zoals ‘*circusclown*’ en ‘*herfstkleuren*’ zo snel mogelijk te raden, uiteraard heb ik het hier over het ouderwetse maar daarom niet minder leuke spel “Galje”. De tijd vliegt voorbij als je daarmee bezig bent, en voor we het wisten landden we al op Philadelphia International Airport. Bij Immigration stond werkelijk helemaal niemand voor ons, de koffers lagen meteen al toen we bij de bagagecarrousel aankwamen op de band, dus in no time stonden we bij de gate vanwaar onze volgende vlucht zou gaan vertrekken. We zijn wel vaker snel door de formaliteiten heengegaan, maar dit was toch echt wel een record!

We hadden nu dus alle tijd om even de benen te strekken, wat winkeltjes te kijken, even een hapje te eten. Uiteraard namen we daar ook iets te drinken bij, we realiseerden ons te laat dat we na het “*Diet Coke*” ook nog “*No ice, please*” hadden moeten zeggen. Met als gevolg dat we een hele beker met ijsklontjes kregen, met daar tussendoor een beetje cola. Na veertien eerdere reizen hadden we beter moeten weten, toch!

Zowat een kwartier voordat we moesten gaan boarden zijn we naar onze gate gegaan. We zeiden nog tegen elkaar hoe makkelijk de heenreis tot nu toe verliep, beter kan gewoonweg niet. Ik had wel zin om nog even een stukje te lezen. Maar hé, waarom zag ik mijn e-reader niet in mijn handbagetas zitten? Ik besepte vrijwel meteen wat er aan de hand was, dat ding zat dus nog steeds in het netje van de vliegtuigstoel van onze vorige vlucht!! Chips, daar ging ons ‘*de heenreis kan niet beter beginnen*’-verhaal..... Ik baalde, niet alleen vanwege de financiële strop maar ook omdat ik nu tijdens onze hele reis niets meer te lezen zou hebben. En ik vind het nog wel zo heerlijk om ’s avonds, na een lange dag autorijden en hiken, even te ontspannen met een mooi boek.

Het leek er op dat ook onze tweede vlucht, van Philadelphia naar Las Vegas, precies volgens schema zou gaan vertrekken. We zaten al helemaal startklaar in het toestel, toen we zagen dat de kleppen van de vleugel een paar keer op en neer gingen. Blijkbaar was de piloot nog

wat aan het testen. Zoiets hadden we al eens eerder meegemaakt..... tijdens een van onze eerste reizen zaten we ook al in het vliegtuig toen daar aan de vleugel nog een last minute reparatie moest worden uitgevoerd. Dat had ons toen flink wat vertraging opgeleverd. In eerste instantie deden we er nog wat lacherig over, maar toen de geplande vertrektijd verstreek zonder dat het vliegtuig aanstalten maakte om bij de gate weg te taxiën, werd de gedachte dat we opnieuw in een soortgelijke situatie waren beland nadrukkelijk sterker. Op gegeven moment riep de piloot inderdaad om dat er een kleine reparatie plaats moest vinden, dat zou slechts enkele minuten gaan duren. Er liepen een paar mannen de cockpit in en uit..... en daarna bleef het weer geruime tijd angstvallig stil. Het was vooral het gebrek aan informatie dat we vervelend vonden, we begonnen zo langzamerhand te vrezen dat er echt iets mis was. Stel je voor dat we helemaal niet met dit vliegtuig zouden kunnen vertrekken..... Na lang wachten kwam er eindelijk opnieuw een mededeling: de reparatie was uitgevoerd, er moest nu alleen nog wat papierwerk in orde worden gemaakt en daarna zouden we kunnen gaan vertrekken. En ja hoor, ruim een uur na de geplande vertrektijd, kwam het vliegtuig dan toch in beweging. Dat uur vertraging was jammer, maar ach, daar zaten we verder niet mee. We waren al lang blij dat we uiteindelijk toch met dit vliegtuig naar Las Vegas konden, als we naar een ander toestel hadden moeten zou de vertraging nog veel groter zijn geworden.

Uiteindelijk kwamen we slechts één kwartier later dan gepland in Las Vegas aan, dus dat viel reuze mee. We haalden onze koffers van de band, stapten in de shuttlebus die ons naar het autoverhuurstation bracht, en kozen daar voor een robuuste Nissan X-Terra met hele goede banden. Daarmee reden we meteen Las Vegas uit, we hadden voor onze eerste overnachting een hotel geboekt in de plaats Henderson. We hadden nog genoeg energie om vooraf even naar de Walmart te gaan. Fijn, dan hoefden we morgenvroeg geen boodschappen meer te doen. Naast de gebruikelijke aankopen (koelbox, stoelen, eten en drinken) stond deze keer ook een e-reader op het boodschappenlijstje! Eenmaal in ons hotel aangekomen, stuurden we meteen even een emailtje naar onze kinderen: of zij misschien enkele e-boeken naar ons toe wilden sturen. Bij voorkeur "Ontsnapt", van Carolyn Jessop. Deze keer moest ik nog zonder leesvoer naar bed, maar geloof me, dat vond ik echt niet erg!

Dag 2 – zondag 4 mei 2014 : Henderson - Anniversary Canyon - Snow Canyon SP -St. George

Gereden: 185 mijl

Elke SUV die we huren moet er vroeg of laat aan geloven: altijd staan er diverse dirtroads op ons programma! De Nissan X-Terra die we deze keer hadden uitgekozen, mocht al wel heel snel aan de vuurdoop gaan beginnen, het was nog niet eens 7 uur in de ochtend toen we het asfalt al verlieten en aan onze eerste onverharde weg begonnen. Okay, heel spannend was het niet hoor, de dirtroad lag er prima bij en al na 2 mijl rijden bereikten we de heuvel waarop we de auto konden parkeren.

Ergens zouden we nu te voet vanaf de heuvel omlaag moeten gaan, de Lovell Wash in. Op de plek waar we hadden geparkeerd was het wat te steil, maar toen we een stukje terug liepen zagen we al snel een plek waar de helling wat beter begaanbaar was. Maar eerst nog even voorbereidingen treffen..... bij zo'n eerste hike moet je toch wel even goed nadenken wat je zoal mee moet nemen. Fototoestellen, extra lenzen, filters, statief..... portofoon, satelliettelefoon, water..... zonnebrandolie..... Dat laatste leek nog wat overdreven, zo warm

was het immers nog niet om 7 uur 's ochtends. Maar terwijl we daar bezig waren, voelden we hoe de zon zowat elke minuut aan kracht won.... het was echt opvallend hoe snel het warmer werd. Toch maar zonnebrandolie mee, dus! We daalden af, de wash in. Die was breed en vlak, we zagen er zelfs bandensporen dus het was duidelijk dat hier ook ooit met auto's gereden werd. De wanden langs de wash waren vrij hoog, er was dus flink wat schaduw en daar waren we – ondanks het vroege tijdstip – best wel blij mee.

Vele jaren geleden lag hier een grote vlakte, waar op gegeven moment dikke lagen modder overheen zijn gespoeld. Die modderlagen zijn in de loop der tijd versteend, en als gevolg van aardbevingen later ook nog eens gekanteld. Door die versteende lagen heen heeft het water van Lovell Wash een kloof uitgeslepen, en die kloof was dus het doel van onze vroege ochtendwandeling. Na zo'n 20 minuten lopen kwamen we bij het begin van Anniversary Canyon. Het was maar een korte canyon, zo'n 400 meter verder bereikten we het einde al. Maar die 400 meter waren echt een traktatie hoor: al die dunne, op elkaar geperste rotslagen die door het water in mooie bochten waren geslepen, we vonden het heerlijk om daar tussendoor te lopen.

Toen we langzaam aan weer terugliepen, kwamen we twee jonge mensen tegen. Het was een heel zwijgzaam stel, er kon maar nauwelijks een hoofdknikje vanaf toen we hen goedemorgen wensten. We zagen al gauw dat zij veel minder ver hadden gelopen dan wij, hun auto stond direct bij de ingang van de canyon geparkeerd. We hadden dus ook met de auto door Lovell Wash kunnen rijden! Ach, niet dat we het erg vonden dat we een stuk extra hadden moeten lopen, dit deel van de hike met al die mooie gekantelde rotslagen om ons heen was ook de moeite waard. We zijn nog even een stukje naar boven geklommen, naar de ingang van een oude mijn. De mijngang in lopen was niet toegestaan, zo stond er op een bord te lezen. Maar natuurlijk hebben we wel even van buitenaf wat foto's van de mijngang gemaakt.

Ons tweede doel van vandaag was Snow Canyon State Park, dicht bij de plaats St. George in Utah. Dat betekende dat we eerst een flinke rit voor onze kiezens kregen, en ook dat we zomaar ineens een uur kwijtraakten op het moment dat we Utah binnenreden. In St. George hadden we al een motel geboekt, nadat we onze bagage naar binnen hadden gebracht hadden we – ondanks dat deze dag voor ons maar 23 uur had – toch nog zomaar een uurtje over. Die tijd hebben we benut door even naar het vlak bij ons motel gelegen Pioneer Park te gaan, een stadspark dat vooral door locals wordt gebruikt. Spannend was het niet hoor, het is gewoon een verzameling leuke maar niet echt bijzondere rotsformaties. Het meest interessant waren een paar kleine arches, leuk om zo even onze tijd vol te maken. Vrij vroeg zijn we gaan eten, bij de plaatselijke Chinees. Uiteraard kregen we, nadat we onze bordjes netjes hadden leeggegeten, allebei een Fortune Cookie. In mijn koekje zat een papiertje met daarop een opmerking, iets in de trant van: *"Your feet wil touch the soil of many countries"*. Hmm, volgend jaar dan toch maar eens naar een ander land op vakantie?? Maar Hans' n Cookie was helemaal leeg..... Ach arm, hij was helemaal ontdaan dat hij het zonder diepzinnige spreuk of welgemeende wens moest doen!

Snow Canyon. We waren hier zes jaar geleden al eens geweest, heel kort. En we hadden altijd al het idee dat dit park best wel een langer bezoek waard was. Vandaar dus dat we het voor deze reis opnieuw op de planning hadden gezet. Op grond van de foto's die we op

internet hadden gevonden hadden we thuis al uitgezocht welke wandeling we wilden doen: de Petrified Dunes Trail. Het beginpunt was heel eenvoudig te vinden, dus we stonden al snel bovenop de versteende zandduinen vanwaar we een weids uitzicht hadden over de gevarieerde rotsomgeving van het park. Ja hoor, onze verwachting dat Snow Canyon zeker mooi genoeg was voor een tweede bezoek, was helemaal correct. Het leek wel of ze hier allerlei verschillende rotsen op een hoopje bij elkaar hadden geveegd: hoge donkerbruine wanden, golvende witte rotsen, lichtbruine versteende zandduinen, zwarte lavablokken.... En daar nog veel groene struiken en boompjes, en vrolijke gele lentebloemen tussendoor. Natuurlijk moesten er terwijl we aan onze wandeling bezig waren weer heel veel foto's worden gemaakt. De wind, die o zo bekende stormachtige wind die elke lente in deze regio nadrukkelijk aanwezig is, zat ons daarbij behoorlijk dwars. Want probeer je camera maar eens stil te houden als je zowat uit je schoenen waait..... Hans was op gegeven moment een heel stuk vooruit gelopen, en hij stond van verre volop naar mij te gebaren. Okay, ik had al snel door dat hij me wilde fotograferen. Je weet wel, leuk blauw stipje als contrast in de bruine rotsomgeving. Maar blijkbaar zat ik niet op de goede plek, of niet op de juiste manier..... ik deed heel erg m'n best om Hans z'n gebarentaal te ontcijferen maar wat hij nou precies van me wilde, dat had ik niet door. Roepen lukte niet, de wind overstemde alles. Als er iemand getuige is geweest van onze poging tot communicatie – er liepen meerdere mensen rond maar of iemand ons juist op dat moment heeft gezien weten we niet – dan moet dat er vast heel grappig voor hen hebben uitgezien!

We dwaalden nog wat rond door de mooie omgeving. Maar nergens zagen we bordjes of andere aanwijzingen die er op duiden dat we ons nog steeds op de beoogde trail bevonden. Een Amerikaans stel was ook al op zoek, of wij misschien wisten waar de Petrified Dunes Trail nu precies liep? Helaas moesten we hen het antwoord dus schuldig blijven. Een minuut later zag ik ineens een bordje staan met daarop de vermelding "Butterfly Trail". Ah, we zaten dus verkeerd. Niet dat dat een probleem was, het ging ons er tenslotte om een mooie trail te lopen, welke naam die trail had was minder belangrijk. We riepen nog even naar het Amerikaanse echtpaar dat we ons dus niet meer op de Petrified Dunes Trail bevonden, ook zij besloten nu om gewoon via de Butterfly Trail verder te gaan. We hebben nog kort even met hen staan te praten, de man vroeg of wij de film *Butch Cassidy and the Sundance Kid*, met Paul Newman en Robert Redford in de hoofdrollen, ooit hadden gezien. Uhhh, ik heb veel films gezien, misschien heb ik de film in mijn tienertijd wel ooit bekeken maar helemaal zeker wist ik 't niet meer. Nou, die film was dus hier opgenomen, in Snow Canyon State Park, zo vertelde de man ons. En zo word je zelfs tijdens een natuurwandeling toch weer een stukje wijzer.... De Butterfly Trail sloot aan op de Lava Trail, die ook al erg mooi bleek te zijn. En die we er dus ook maar meteen bij hebben gepakt. Kortom, we hebben veel verder gelopen dan dat we vooraf van plan waren. Toen we weer bij de auto waren, was het dan ook hoog tijd om naar ons motel terug te rijden. Want morgen moesten we immers weer heel vroeg uit de veren.

Dag 3 – maandag 5 mei 2014 : St. George - Yant Flat - Kanab

Gereden: 121 mijl

Het was geen enkel probleem dat de wekker al om 5 uur afliep, we waren toch al wakker. Die jetlag heeft ook zo z'n voordelen! Even boterhammen smeren voor straks, de tassen in de auto laden, een laatste check in de motelkamer..... We maakten nog even een korte stop bij een tankstation, onze koelbox moest immers nog worden gevuld met ijs. En daarna

konden we op pad, naar – zo hoopten we tenminste – een van de allermooiste plekken die we tijdens deze vakantie zouden gaan bezoeken. Yant Flat is bereikbaar vanuit het plaatsje Leeds, na een dirtroadrit van een kleine 10 mijl. Een leuke rit, deels door een gebied met veel bomen, en deels ook door een rotsachtig gebied. Onderweg zagen we op diverse plaatsen auto's staan, je mag hier gewoon lekker midden in de natuur kamperen. Toch jammer eigenlijk, dat wij niet van kamperen houden. We zouden dan immers veel vaker een zonsopgang kunnen meemaken, of juist 's avonds bij zonsondergang op een mooie plek kunnen staan.

Vanaf de parkeerplaats moesten we nog zo'n 2,5 kilometer lopen tot aan de rand van Yant Flat. Het pad was makkelijk begaanbaar, al hadden we hier en daar wel met los zand en met wat hoogteverschillen te maken. 't Was best een spannend gevoel, zou Yant Flat onze hooggespannen verwachtingen waarmaken? Zou het mogelijk zijn om overal rond te dwalen, of zou het terrein daarvoor te lastig begaanbaar zijn? Toen we de rand van het gebied bereikten, werd die eerste vraag meteen al overduidelijk beantwoord. Het antwoord was, kort en krachtig: JA! Maar of het terrein makkelijk begaanbaar zou zijn, dat bleef even nog wat minder helder. We zagen een cairn staan die ons naar rechts toe stuurde, we konden daar via een vrij steile helling afdalen. Echt makkelijk ging dat niet, en ook toen we wat lager stonden bleef het vrij moeilijk om een goede looproute te vinden. Zoals zo vaak besloten we ook nu dat Hans het verkenningswerk zou doen. Ik bleef even lekker lui om me heen zitten kijken, Hans ging op pad. Met onze portofoons hielden we contact met elkaar.

Het verkenningswerk van Hans leverde niet echt een goed begaanbare route op. We besloten om weer naar boven te klimmen, en een stukje verder naar links toe een nieuwe poging te gaan doen. Eenmaal boven kwamen we terecht op een zandpaadje, en hé, ook daar vonden we cairns. Die steenstapeltjes brachten ons naar een veel betere afdalingsplek, en vanaf dat moment konden we echt volop van deze prachtige rotsomgeving gaan genieten. In eerdere verslagen heb ik al wel eens geschreven dat Hans en ik ons tijdens onze vakanties vaak voelen als kinderen in een speelgoedwinkel. Maar voor Yant Flat wil ik graag een andere omschrijving gebruiken, het is geen speelgoedwinkel, maar een snoepgoedwinkel. Vol met suikerzoete toverballen, roze zuurstokken en vanille ijsbolletjes. We zijn het er dan ook helemaal mee eens dat Yant Flat soms ook wel wordt aangeduid als *The Candy Cliffs*, dit is echt een perfecte naam voor dit gebied.

Zomaar ronddwalen in een prachtig rotsgebied, zonder wandelpaden, zonder specifiek doel voor ogen... gewoon lekker op zoek naar de mooiste plekken. Dat is absoluut onze meest favoriete manier van vakantie vieren, en hier in Yant Flat konden we ons hart dan ook helemaal ophalen. In het begin zat het weer ook erg mee, het was licht bewolkt en daardoor liep de temperatuur veel minder snel op dan gisteren. Maar precies om 10 over half 10 besloot de zon dat het tijd was om tevoorschijn te komen, de temperatuur vlóóg omhoog en het ronddwalen kostte ons nu wel heel wat meer zweetdruppels. Toch zijn we nog best een tijd daar rond blijven hangen, het was immers veel te mooi om snel al weer weg te gaan.

Maar ja, dan komt toch onvermijdelijk het moment dat je afscheid moet nemen.... Omdat we zoveel hadden rondgelopen was onze GPS de weg wel een beetje kwijtgeraakt, het apparaat stond helemaal vol met lijnen dus het was nog even zoeken waar nu ook alweer precies de plek was waar we omhoog zouden moeten klimmen. Gelukkig vonden we de helling toch

nog vrij snel. De klim was best wel spannend, en de 2,5 kilometer die we daarna nog terug moesten lopen via het zanderige pad tikten ook nog even goed aan. Tijdens het lopen kreeg ik zomaar spontaan het deuntje van House am See van de zanger Peter Fox in mijn hoofd. Hé, dat was het perfecte loopritme, noem het maar de moderne versie van het alom bekende Potje met Vet! Toen ik dit aan Hans vertelde keek hij me verbaasd aan.... hij had precies datzelfde deuntje in zijn hoofd. Okay, hélemaal toeval was dit nu ook weer niet, we hebben dit aanstekelijke nummer tijdens de laatste weken voor de vakantie heel vaak aangehad, als we in de auto zaten. Maar wel grappig dat het nu tegelijkertijd bij ons was opgekomen.

In eerste instantie had ik gepland om, na ons Yant Flat avontuur, een tweede nacht in St. George door te brengen. Maar Hans heeft er nooit een probleem mee om na een spannende hike toch nog een flinke rit te gaan maken, ik zit dan lekker lui in de rijdersstoel dus ook ik vind het prima. En zo reden we dus eerst via de dirtroad terug naar Leeds, vanwaar het nog een kleine anderhalf uur rijden was naar onze overnachtingsplaats Kanab.

Onderweg kwam *Ducky* ter sprake, het eendje dat in 2006 met ons was meegereisd als plaatsvervanger voor dochter Melanie, die toen voor het eerst niet meer met ons mee ging. Ik vond het jammer dat we er niet aan hadden gedacht om een van de knuffels van kleindochter Oona mee te nemen, dan hadden we weer zo'n zelfde reportage kunnen maken. Waarna spontaan het idee opkwam om nu gewoon zelf een knuffel voor haar te kopen. We dachten in de grote souvenirshop in Kanab makkelijk een leuk beestje te kunnen vinden, viel dat even tegen zeg.... Natuurlijk mocht het geen grote knuffel zijn, het moest immers wel in de rugzak passen als we zouden gaan hiken. Maar het aanbod aan kleinere knuffels varieerde van *lelijk* tot *heel erg lelijk*. Okay, het ging meer om het idee dan om de aibaarheidsfactor, dus uiteindelijk mocht Moosie met ons mee. Moosie, het eland-figuurtje dat ons tijdens de rest van deze vakantie heeft vergezeld. En die steeds met ons op de foto mocht, speciaal voor Oona.

Ons motel was al geboekt: we sliepen in de Aikens Lodge waar we al diverse keren eerder hebben overnacht. Terwijl Hans in de motelkamer uitzocht welke Yant Flat foto's een plaatsje in ons live reisverslag verdienden, heb ik lekker buiten op de veranda mijn nieuwe e-reader in gebruik genomen. Met dank aan Melanie, Marcel en Rob, die inmiddels diverse e-boeken naar ons hadden gemaïld.

Dag 4 – dinsdag 6 mei 2014 : Kanab – White Rocks – Lick Wash - Kanab

Gereden: 184 mijl

En opnieuw mochten we heel vroeg ons bed uit. Deze keer voor The White Rocks, Rainbow Valley en Sidestep Canyon. Die laatste plek hadden we al eens gezien, in 2011, maar lang niet goed genoeg naar onze zin. We wisten dat het een behoorlijk ambitieuze onderneming zou worden om deze drie gebieden in één dag te gaan bekijken. Ik had wel een routebeschrijving gevonden, maar het bleef erg onduidelijk hoeveel tijd e.e.a. zou gaan kosten. Wel wisten we dat we dit zeker niet zouden moeten gaan proberen als het erg warm zou gaan worden. Zo tussen de rotsen kan de temperatuur immers ongenadig hoog oplopen en bovendien, zo stond er in onze beschrijving, zouden er niet veel schaduwplekken zijn in

dit gebied. Maar gelukkig zou het vandaag meevallen met de temperatuur, zo beloofde The Weather Channel ons. Met zo'n 20° Celcius zou het een ideale dag worden om dit gebied te gaan bezoeken.

Om kwart voor 6 trokken we de deur van onze motelkamer achter ons dicht, en konden we aan ons avontuur gaan beginnen. Na een rit van ongeveer 3 kwartier verlieten we Highway 89 bij het gehucht Churchwells, waar we verder gingen op de dirtroad die ons naar de trailhead zou brengen. Het grootste deel van deze dirtroad was heel eenvoudig berijdbaar, alleen het laatste stukje was even iets lastiger omdat er wat los zand lag. Hans gaf even flink gas, je moet immers niet te langzaam door dat losse zand heenrijden. En zonder problemen kwamen we weer op wat steviger ondergrond terecht. Niet lang daarna kwamen we bij de trailhead. Die lag precies op de plek waar die volgens onze GPS zou moeten liggen, dat zag er dus goed uit.

Maar helaas, daarna lieten routebeschrijving en GPS ons in de steek. In het begin hadden we dat nog niet in de gaten, we volgden een duidelijk zichtbaar pad dat precies de goede richting in ging. Na 1,3 mijl – zo las ik in de routebeschrijving – zouden we een klein zijdal in moeten gaan. Waar we dan, ter oriëntatie, een mooie hoodoo langs de rechter zijwand zouden moeten zien staan. Het eerste probleem was dat onze nieuwe GPS niet aangaf hoe ver we al hadden gelopen. We moesten dus gokken op welk moment we de juiste afstand hadden afgelegd. Het tweede probleem was, dat er niet één, maar een heel stel zijdalen lagen. Tja, welke moesten we nu hebben?? Het eerste dal dat we uitprobeerden in elk geval niet, want daar vonden we geen mooie hoodoo langs de rechter zijwand en bovendien zat het dal aan de achterzijde ook hartstikke dichtgemetseld met een dikke, ondoordringbare rotswand. Dus daar konden we zeker niet verder. Natuurlijk gaven we het niet meteen op, we liepen een ander zijdal in en gingen ook daar op zoek. Tevergeefs. Om mijn voeten wat te sparen nam Hans de verkenning van zijdal nummer 3 in zijn eentje op zich, ik bleef bij de ingang van dat dal op hem wachten. Op gegeven moment riep hij me op, via de portofoon. Ik moest, zo zei hij, een breed dal dat we eerder al voorbij waren gelopen ingaan, en daar op hem wachten. Hij was van plan om via een andere route ook dat dal in te gaan.

Nou, ik kon wachten tot ik een ons woog..... maar Hans kwam niet opdagen. Gelukkig hadden we wel regelmatig even via de portofoon contact met elkaar, zodat ik wist dat alles nog oké was. Ik bestudeerde de richting van waaruit hij naar mij toe zou moeten komen, en ik zag al snel dat hem dat nooit zou lukken. Ik zag alleen maar steile rotswallen, daar. Toen ik hem dat via de portofoon mededeelde, kreeg ik te horen dat hij dat zelf inmiddels ook al had uitgevonden. Hij moest dus nog een heel eind omlopen, eerst terug naar het beginpunt van zijdal nummer 3 en daarna dat brede dal in waar ik me bevond.

Enfin, om een lang verhaal niet nog langer te laten worden..... Na vier uur zoeken hebben we het opgegeven..... We snapten er niets van, we hadden allerlei waypoints op onze GPS staan en volgens dat apparaat hadden we echt bovenop de juiste plekken gestaan. Maar de Chocolate Hoodoo, de Witte Reus en de andere mooie hoodoos die ons waren beloofd hebben we niet gevonden. Overigens was onze zoektocht niet helemaal voor niets geweest, want Hans had onderweg nog wel diverse andere heel mooie exemplaren gezien. Zodat we hier toch wat foto's kunnen plaatsen, al zijn ze dan niet van de plekken die we eigenlijk voor ogen hadden.

Tja, we hadden een hele dag voor deze onderneming uitgetrokken. Het was nu nog niet eens middag, we hadden echt nog geen zin om al naar ons motel te gaan. En hier stuitte we dus op het probleem dat ik in de inleiding van dit reisverslag beschrijf: we hadden niet direct een eenvoudig alternatief voorhanden waarmee we onze middag zouden kunnen vullen. We zijn het maar eens gaan proberen bij de BLM-Office, misschien hadden ze daar nog goede tips voor ons. De BLM-medewerkster deed ijverig haar best om ons te helpen, maar ja, verwend als wij zijn met USA-reizen, moesten we bij elk voorstel antwoorden dat we dat al ooit hadden gedaan. Gelukkig had ik zelf nog wel één idee, in 2008 hadden we twee slot canyons aan de Skutumpah Road bezocht, Willis Creek Slot Canyon en Bull Valley Gorge, en ik had destijds nog een derde slot canyon daar op de reservelijst staan. Lick Wash, heet die. De BLM-medewerkster was blij dat ze ons daarover een folder kon geven met wat summere informatie, en daarmee zijn we dus op pad gegaan.

Eenmaal terug in de auto hebben we nog wel even getwijfeld of we nu wel of niet naar Lick Wash zouden gaan. Het was, gerekend vanaf de afslag van Highway 89, dik 30 mijl rijden naar de trailhead. En daarna dan weer diezelfde 30 mijlen terug. Zestig mijl in totaal dus, dat was nogal een eind voor een niet geplande hike. Maar ach, zoals ik al eerder schreef, we vinden het geen van beiden erg om ver te rijden, en bovendien hadden we geen beter alternatief voorhanden. En dus werd Lick Wash toch onze bestemming voor deze middag.

Het was een goede keuze! Want het is me prima bevallen, daar in Lick Wash. Eerst liepen we een stuk door een droogstaande wash waarvan de bodem helemaal bezaaid lag met kleine en middelgrote keien. Na 5 of 10 minuten, ik weet 't niet meer precies, bereikten we een smal gedeelte van de canyon. Niet super smal, een echte slot canyon is het niet. Maar de lichtbruin en grijs getinte wanden waren wel erg mooi, niet alleen in dit smalle stuk maar ook in het bredere stuk dat daarna volgde. In dat brede gedeelte van de canyon stonden ook veel bomen, Ponderosa Pine Trees, heb ik me laten vertellen. Daarna werd het weer even wat smaller. Het was een fotogenieke plek, tenminste, op de momenten dat zon even achter de wolken wilde verdwijnen. Hans heeft heel lang, met z'n fototoestel op het statief in de aanslag, staan te wachten totdat het veel te felle zonlicht even zou verdwijnen. En hij moest héél veel geduld hebben.

We kregen nog even gezelschap van een man en zijn volwassen dochter. Hij vond het leuk om te horen dat wij al vaker in Utah waren geweest, en dat helemaal vanuit het verre Nederland. Zelf woonde hij in Oregon, maar omdat hij de natuur in Utah zo ontzettend mooi vond had hij nu ook een huis gekocht in Kanab. Goh, dat zouden wij ook wel willen!

De foto's die we hier kunnen laten zien zijn allemaal gemaakt op de schaarse momenten dat de zon even achter de wolken schuil ging. Uiteindelijk zijn we – met iets minder foto's dan we eigenlijk wilden – naar de auto teruggelopen. En ja hoor, we reden nog maar een paar minuten toen er ineens flink wat meer bewolking op kwam zetten. Verdorie, had dat net niet even wat eerder gekund!

In ons motel in Kanab hebben we nog even uitgezocht wat er nu eigenlijk mis was gegaan, vanmorgen in de White Rocks Area. Het bleek dat we toch wel heel erg dicht bij de gezochte plekken zijn geweest, we moesten niet – zoals in de routebeschrijving stond – een klein zijdal

ingaan maar éérst een groot zijdal, en vanuit daar weer een kleiner zijdal nemen. Dat grote zijdal dus, waar ik lange tijd op Hans had zitten wachten! Ach, zo blijft er nog iets te wensen over, voor als we weer in deze regio terugkomen. Misschien zelfs nog wel tijdens deze vakantie!

Dag 5 – woensdag 7 mei 2014 : Kanab - Red Canyon Slot - Boulder

Gereden: 150 mijl

Eigenlijk hadden we de hike naar Red Canyon Slot twee jaar geleden al willen doen. Maar net op die dag waaide het vreselijk hard, zoals zo vaak hier in het zuidwesten. We vreesden dat we tijdens onze hike door een zandduinengebied compleet gezandstraald zouden worden, en dat was de reden dat we de hike destijds niet door hebben laten gaan. Vandaag was er een nieuwe kans, we zouden ook nu wel wat last kunnen krijgen van de wind maar zo extreem als 2 jaar geleden zou het niet gaan worden. En, ook lekker, het zou maar zo'n 16 graden Celcius worden vandaag. Geen brandende zon dus op onze hoofden terwijl we het zandduinengebied gingen doorkruisen.

Het lijkt wel of ze de gulden middenweg niet kennen, daar in het zuidwesten. Een paar dagen geleden stond de zon 's ochtends even na 7 uur al flink te branden (bij Anniversary Canyon), maar hier, dicht bij Kanab, liepen we op datzelfde tijdstip van de dag te rillen van de kou. Ik had een t-shirt en een vest aan, en dat was veel te weinig.... Zelfs van het lopen over de zandduinen kreeg ik het maar niet warm. We waren nog maar enkele minuten onderweg, toen we ineens een apart geluid hoorden..... dat leek toch wel verdacht veel op het huilen van een coyote!! 't Gaf me een heel unheimisch gevoel, ik bleef gespannen luisteren of het geluid niet dichterbij kwam. Nee, dat kwam het niet..... Een tijdlang bleven we het horen, toen werd het geluid zwakker en stierf weg. Ondanks dat ik me echt niet op m'n gemak had gevoeld, was het tegelijkertijd toch ook een heel mooie ervaring. Het heeft wel iets hoor, al lopend over de met struikjes begroeide duinen begeleid te worden door het gehuil van een coyote.....

Omdat we onderweg nergens hoefden te stoppen voor het maken van foto's, vorderden we gestaag. En precies een uur nadat we aan onze hike waren begonnen, zagen we de wash waarin we af moesten dalen. Die lag nog best diep beneden ons. Maar gelukkig is afdalen vanaf een zandduin heel eenvoudig, bij elke stap die we zetten zakten we vanzelf een stuk omlaag. Beneden in de wash gingen we linksaf, het was nu nog zo'n 10 minuten lopen tot aan de ingang van Red Canyon Slot. De prachtige ingang, met dieprode rotswanden aan de linkerkant, en de net wat lichter getinte uit laagjes opgebouwde rotswand aan de andere kant. Met daarop wat donkergroene begroeiing, wat het plaatje nog wat mooier maakte.

Al direct bij ingang werd ik helemaal verliefd op deze canyon.... En toen we tussen de hoge wanden door verder liepen, werd dat gevoel alleen maar sterker. Kijk, de canyon heet natuurlijk niet voor niets *Red Canyon Slot*, het is die dieprode kleur die 'm zo bijzonder maakt. En de mooie, golvende wanden natuurlijk. De canyon bestaat uit een aantal smalle gedeeltes, met daar tussenin wat bredere plekken. Zo'n halve kilometer nadat we de canyon waren ingelopen, werd de weg versperd door een aantal tussen de wanden ingeklemde rotsblokken. Ik wist dat aan de andere zijde daarvan ook nog een slot canyon gedeelte zou zijn, maar dat zou minder mooi zijn dan het stuk dat we al hadden gezien. En bovendien zou het ook nogal lastig zijn om daarin af te dalen. Vandaar dus dat we vooraf al hadden

besloten dat we geen moeite zouden gaan doen om ook dat tweede deel van Red Canyon Slot te gaan bekijken. We waren al méér dan tevreden met wat we tot nu toe gezien hadden.

Tijdens onze zandduinenwandeling had ik het koud. Maar hier, in de canyon, bevroor ik zowat. Het weer was er niet beter op geworden, we zagen dat er flink wat bewolking op was komen zetten. Het ergste was de wind, die blies dwars door de canyon heen en maakte dat de gevoelstemperatuur tot zo'n beetje onder het vriespunt was gedaald. We hielden de wolken angstvallig in de gaten, je wilt immers niet door een regenbui worden overvallen als je je in een slot canyon bevindt. Toen we de open wash weer bereikten, viel het op zich nog wel mee..... de zon kwam zelfs nog een klein beetje door. Ons warmend aan dat wel heel voorzichtige zonnetje hebben we ons lunchpakketje verorberd, Hans kon daarna natuurlijk niet meer stil blijven zitten dus hij is de directe omgeving nog even gaan verkennen. Al snel kwam hij me halen, ik moest toch echt even naar die leuke spire komen kijken die hij enkele tientallen meters verderop gevonden had.

Die hoge zandduin waar we ons vanaf hadden laten zakken toen we de wash in gingen, daar moesten we nu dus tegenop klimmen! En het leek toch echt of ie nu nóg hoger was dan een paar uurtjes eerder..... Ook de rest van de wandeling terug naar de auto was vermoeiend, met die eerdere mijlen al in benen. *Haus am See* deed weer goede diensten om het wandeltempo op peil te houden. Eén ding viel heel erg mee, ondanks dat het hard waaide werden we niet gezandstraald. Overal lag los zand, maar daar had de wind opvallend genoeg geen vat op. De wolken kwamen nu weer in snel tempo opzetten, en net op het moment dat we bij de auto terugkwamen begon het zowaar wat te regenen! Hadden wij even geluk gehad, als die regen eerder was gekomen dan hadden we niet eens de slot canyon in kunnen gaan.

We zijn maar gauw gaan rijden, we hadden immers nog een rit van een kleine 3 uur voor de boeg. Zo ergens voorbij het plaatsje Glendale begon het serieus te regenen.... we begonnen ons nu toch echt wel zorgen te maken over onze dagindeling van morgen. Want er stond immers opnieuw een slot canyon op het programma, een heel lange slot canyon nog wel. Onze zorgen werden er niet minder op toen we onze overnachtingsplaats Boulder naderden. Het regende nu niet meer, nee, het sneeuwde!!

Ons motel, de Boulder Mountain Guest Ranch, lag op een paar mijl van Boulder vandaan, midden in de natuur. We hadden daar een cabin gereserveerd. Om bij de Boulder Mountain Guest Ranch te komen moesten we een stuk via een onverharde weg rijden. Op zich was het – ook na de neerslag van vandaag – een eenvoudig berijdbare weg. Alleen was ie wel modderig, héél modderig. En die dikke vieze leemachtige modderlagen plakten meteen aan alle kanten aan onze auto vast. Het was geen prettige aankomst daar, het regende, het was ijzig koud, de op zich heel mooie omgeving zag er nu grauw en troosteloos uit. Van de receptioniste kregen we eerst een rondleiding door het hoofdgebouw waarin de faciliteiten voor de gasten gevestigd waren: een souvenirwinkeltje, een restaurant, en een lounge waar we een drankje zouden kunnen bestellen en ook zouden kunnen internetten. Daarna kregen we de sleutel van onze cabin, die net om het hoekje voorbij het hoofdgebouw lag.

Als het niet zo'n troosteloos weer zou zijn geweest, dan was dit een prachtige overnachtingsplek. Maar nu moesten we door de blubber heen en weer lopen om onze

bagage van de auto naar de cabin te brengen. De ijzig koude cabin, ik had nu wel vier lagen kleding aan maar nog steeds kreeg ik het niet warm. Hans zette meteen de elektrische kachel aan, en die verspreidde een aangename warmte. Een paar minuten lang tenminste, daarna ging ie spontaan weer uit. Net zoals de koelkast, die via hetzelfde verlengsnoer op het elektriciteitsnet was aangesloten. Poging twee had hetzelfde resultaat, evenals poging drie.... Op dat moment kwam er een medewerkster van de Boulder Mountain Guest Ranch bij ons binnen, voor het vervangen van zo'n grote fles met water op de watercooler die in de cabin stond. We vertelden dat de verwarming en de koelkast niet werkten, ze zette de beide apparaten voor ons aan en beloofde even buiten in haar auto te wachten. Als 't dan na een paar minuten opnieuw mis ging, moesten we haar maar even roepen. Natuurlijk mocht ze van ons ook gerust binnen even wachten, maar nee, dat wilde ze niet. Deze keer duurde 't niet eens een paar minuten voordat de elektriciteit er weer af vloog, we konden haar dus al snel weer binnenroepen. Ze beloofde nu een nieuwe verlengsnoer voor ons te gaan halen. En dat bleek dus inderdaad de oplossing te zijn....., de apparaten bleven nu wel werken en we waren heel blij dat we onze koude cabin nu echt konden gaan verwarmen.

Gelukkig regende het niet meer toen het tijd werd om naar het restaurant te gaan. We namen onze laptop mee, in onze cabin hadden we geen internet en natuurlijk wilden we wel heel graag de weersvoorspelling voor morgen zien. De dag zou koud, maar wel zonnig en droog beginnen. Hmmm, ideaal eigenlijk om toch die lange wandeling te gaan maken. Maar rond de middag zou het opnieuw gaan regenen of sneeuwen, en dat was heel wat minder gunstig, natuurlijk. Het risico dat de aanrijroute naar de slot canyon Little Death Hollow er slecht bij zou liggen was groot. Het risico dat we door slecht weer zouden worden overvallen terwijl we ons in de canyon bevonden was nog groter. Dus met de nodige tegenzin besloten we om deze bestemming van onze planning af te strepen. We waren dus eigenlijk voor niets helemaal naar Boulder gereden!

Dag 6 – donderdag 8 mei 2014 : Boulder - Lower Calf Creek Falls – Monument Valley – Mexican Hat

Gereden: 300 mijl

Het was nog steeds heel koud, toen we wakker werden. De ruiten van onze auto waren zelfs bevroren! Maar kou met een stralende zon aan de blauwe hemel is toch echt heel iets anders dan kou gecombineerd met regen, sneeuw en wind. Het was heerlijk buiten, ideaal weer eigenlijk om tóch naar Little Death Hollow te gaan. Maar ja, die argumenten van gisteren (modderige aanrijroute, kans op regen of sneeuw in de canyon zelf), die golden ook nu uiteraard nog steeds. Het gezonde verstand won (met moeite!), opnieuw namen we beslissing om niet naar deze slot canyon te gaan.

Gelukkig had ik wel een alternatief voorhanden. We waren al zo vaak langs de trailhead voor de hike naar Lower Calf Creek Falls gereden, maar nog steeds hadden we de bekende waterval niet gezien. En dus stond er ook nog steeds geen beschrijving van de hike op www.ontdek-amerika.nl en dat konden we toch eigenlijk niet maken!!

Zo rond kwart voor 8 arriveerden we bij de trailhead, op dit vroege tijdstip was het er uiteraard nog niet druk. Lekker warm aangekleed, met t-shirt, vest en jas, gingen we op pad. 't Was een kleine 5 kilometer lopen tot aan de waterval. En dat is natuurlijk bepaald geen straf als het wandelpad in een van de meest spectaculaire rotsomgevingen van Utah ligt! Op

een van de rotswanden stond – best een eind van ons vandaag – nog een duidelijke pictograph uit de tijd van de Fremont Indianen. Ook altijd leuk als tussendoortje. De zon deed goed z'n best, en het werd alsmat warmer. Toen we zowat halverwege waren, gingen de jassen uit. En nog wat verder werden ook beide vesten in onze rugzakken gepropt. Maar we wisten niet hoe snel we ze weer tevoorschijn moesten halen op het moment dat we bij de waterval kwamen..... daar was het ineens weer intens koud!!

Ondanks dat Calf Creek Falls een heel populaire toeristische bestemming is, waren we onderweg maar één andere wandelaar tegengekomen. Een man die al joggend zijn hond uitliet, en die alweer op de terugweg was. Zodoende hadden wij de waterval dus helemaal alleen voor ons tweeën..... heerlijk vonden we dat.

Nadat we de nodige foto's hadden gemaakt, zijn we weer aan de terugweg begonnen. Nog geen minuut later kwamen we al twee andere wandelaars tegen, en vanaf dat moment bleven er voortdurend tegenliggers komen. Meer dan 50 mensen kwamen ons tegemoet, we prezen ons zelf gelukkig dat wij zo lekker vroeg bij de waterval waren geweest. De meeste mensen liepen in zomerkleding.... ze zullen wel gedacht hebben dat wij ontzettende koukleumen zijn, want wij waren nog zo verkleumd dat we onze jassen en vesten nog aan hadden, tot boven toe dicht geritst. Niet lang hoor, al gauw werden ook bij ons de laagjes kleding weer één voor één afgepeld.

Bij de auto aangekomen hebben we ook nog even onze korte zomerbroeken uit de tassen opgediept. Gauw die spijkerbroeken uit, we hadden het warm..... Zo reden we even later lekker zomers gekleed richting Boulder. Waar het prompt weer begon te sneeuwen!!! We waren er nog blij mee ook.... nu wisten we in elk geval zeker dat we het een goede beslissing was geweest om niet naar Little Death Hollow te gaan.

Het slechte weer betekende wel dat het geen enkele zin had om nog langer in deze omgeving te blijven. Dus besloten we om in één ruk door te rijden naar Mexican Hat, waar we eigenlijk pas morgenavond werden verwacht. Soms lees je wel eens dat iemand een reactie geeft op andermans vakantieplanning. *"Je gaat veel te snel, je ziet Amerika alleen maar vanuit de auto"*, is dan het negatieve commentaar. Nu hoop ik maar dat dat commentaar nóóit zal worden gegeven als het gaat om de route die wij op deze dag hebben afgelegd. Want die is zo ongelooflijk alle Jezus fantastisch mooi..... het is gewoon vier uur lang genieten. Eerst de vergezichten en de prachtige witte bomen tussen Boulder en Torrey, daarna de machtige rotsomgeving van Capitol Reef, gevolgd door een mooi maanlandschap net voor Hanksville. Daarna de meer dan schitterende Bicentennial Byway, en vervolgens, als toetje, ook nog de Moki Dugway. We hebben deze route al meerdere malen gereden, maar dat maakte ons echt hélemaal niks uit. Het was puur genieten onderweg.

Het was wel even spannend of we een motelkamer zouden kunnen vinden in Mexican Hat. Het liefst in de San Juan Inn, want daar hadden we al een reservering staan voor morgen en overmorgen. We arriveerden er rond vier uur, en gelukkig, het was geen probleem om onze beide overnachtingen één dag naar voren te schuiven.

We zijn lekker vroeg gaan eten in het restaurant van de San Juan Inn, en daarna zijn we weer op pad gegaan. Want er was sprake van nog een tweede 'gebrek in onze opvoeding' dat

moest worden goedge maakt. Niet alleen hadden we tijdens onze eerdere reizen Lower Calf Creek Falls steeds overgeslagen, we hadden ook nog nooit een zonsondergang in Monument Valley meegemaakt. We zijn wel iets te voortvarend bij ons motel vertrokken, de zon stond nog hoog aan de hemel toen we Monument Valley bereikten. Geen probleem, dan gaan we toch gewoon eerst de Valley Drive nog eens rijden. Dat was immers in 2001 het absolute hoogtepunt van onze reis.

Op het Alles Amerika forum had ik al gelezen dat de Valley Drive er behoorlijk slecht bij ligt, tegenwoordig. Ik was dus voorbereid op het nodige gehobbel en geschud onderweg. Maar niet op het *vreselijke* gehobbel en geschud waaraan we nu werden blootgesteld, het weggoppervlak was nog veel slechter dan ik had verwacht. Voor ons reed een commerciële tourauto, volgeladen met toeristen die al hobbelen en schuddend probeerden de mooie omgeving te filmen of te fotograferen. Het viel ons op dat er erg weinig werd gestopt, de mooiste plekjes werden zomaar voorbij gereden. Maar dat weerhield de toeristen er niet van om hun plaatjes te schieten, het is dus wel zeker dat zij 'bewogen' herinneringen zullen hebben aan hun trip. Tourauto 1 haalde op gegeven moment de langzamer rijdende tourauto 2 in, aangemoedigd door de chauffeurs begroetten de mensen in de beide auto's elkaar met een wave. We keken elkaar aan en hoefden echt niet te zeggen wat we dachten..... Maar, eerlijk is eerlijk, de mensen in de beide auto's zagen er wel blij uit en leken zich prima te vermaken. En als zij tevreden zijn met een dergelijke tour, wie zijn wij dan om daar commentaar op te leveren.

Net op het punt waar het eenrichtingsverkeer wordt, stonden er twee auto's naast elkaar de hele breedte van de weg te versperren. We zagen al snel wat er aan de hand was, beide auto's zaten vast in het losse zand.... Kijk, dat die Mustang – die wel erg laag op z'n wielen stond – niet meer voor- of achteruit kon, dat konden we wel begrijpen. Het was sowieso al een hele prestatie dat ie tot zover was gekomen. Maar dat die rode SUV ook vast zat, dat verbaasde ons wel. Er werd met man en macht gewerkt om beide auto's weer rijdend te krijgen, zand wegscheppen, met een heel stel mensen duwen..... De SUV werd als eerste bevrijd, en ja hoor, een paar minuten later kon ook de Mustang weer verder. En wij dus ook, de weg was nu weer vrij. Gelukkig gingen wij zonder problemen door de zandbak heen.

Zoals ik hierboven al schreef, in 2001 was Monument Valley een hoogtepunt van onze vakantie. En ook in 2003 en 2006 hebben we genoten van de Valley Drive rit. Maar deze keer wilde het maar niet lukken..... ik vond er eigenlijk niets leuks aan om hier nu weer rond te rijden. Dat het inmiddels al de vierde keer was zal zeker hebben meegespeeld, maar toch..... de rit van Boulder naar Mexican Hat hebben we ook al vaker gedaan en daarvan hadden we vandaag toch wel enorm genoten. Het was denk ik een combinatie van factoren waarom het goede gevoel er niet was, het commerciële sfeertje, de tegenvallende conditie van de weg, en zeker ook het slechte licht. We waren immers speciaal gekomen naar Monument Valley gegaan om hier bij avondlicht foto's te kunnen maken, maar ja, dan moeten zon en wolken natuurlijk wel een beetje meewerken. Eigenlijk hadden we alleen kort voor het einde van de rit een paar goede fotomomenten. Het laatste stukje van de rit reden we recht tegen de inmiddels laag staande zon in, we zagen geen hand voor ogen en dat was niet makkelijk met zoveel gaten en keien op het wegdek voor ons.

Bij het bekende uitkijkpunt, direct naast het Visitor Center, stonden al de nodige fotografen met hun camera's klaar om *zonsondergang in Monument Valley* op de gevoelige plaat vast te leggen. Ook wij veroverden een plekje waar we ons statief op konden zetten en onze camera op Left Hand en Right Hand konden richten. Maar veel vertrouwen in een mooi oplichtende wolkenlucht hadden we niet, en helaas, dat gebrek aan vertrouwen bleek geheel terecht te zijn. De zonsondergang in Monument Valley die zo hoog op ons verlanglijstje had gestaan, werd een teleurstelling. Dus hebben we ons boeltje maar gauw weer ingepakt en zijn we naar Mexican Hat teruggerezen.

Dag 7 – vrijdag 9 mei 2014 : Mexican Hat – Seven Kiva's Trail – Mexican Hat

Gereden: 60 mijl

Voor deze ochtend hadden we *The Citadel* op het programma staan, een Anasazi Cliff Dwelling die honderden jaren geleden werd gebouwd op het laatste stuk van een lange en smalle richel die een heel eind het rotslandschap in steekt. Het is vooral die ligging die deze ruïne uniek maakt. Uiteraard moesten we weer een stuk dirtroad rijden om bij de trailhead te komen. Eerst 6 mijl naar het oosten via de Cigarette Springs Road, en daarna nog iets minder dan 1 mijl via een smallere route naar het noorden. In het begin lag de weg er prima bij, maar tijdens het laatste stuk werden de banden van onze Nissan wel even flink op de proef gesteld. Maar gelukkig hadden die geen probleem met de hobbelige keien en ongelijke slickrockplaten.

Ik zei nog tegen Hans, toen we bij de trailhead stonden, dat er vanaf hier twee verschillende trails begonnen. De trail naar de Citadel, en ook die naar The Seven Kiva's. Dus – achteraf gezien – is het gewoon hartstikke stom dat we blindelings in de richting van de eerste de beste cairn zijn gelopen zonder ons af te vragen of we wel de juiste trail hadden gekozen. Nou ja, helemaal blindelings was het niet, want we hadden natuurlijk wel de GPS bij ons en die liet ons weten dat we recht op het eerste – en enige – waypoint af liepen. En dat was uiteraard het waypoint waarmee de ligging van the Citadel werd aangeduid.

De vele cairns wezen ons naar een plek vanwaar we vanaf de canyonrand naar beneden zouden kunnen klimmen. 't Was een prachtige route, al klauterend over grote rotsblokken gingen we behoorlijk steil omlaag. Hans had er geen enkel probleem mee, maar ik vond 't toch best wel lastig hier en daar. Als ik alleen zou zijn geweest, dan had ik deze afdaling niet aangedurfd. Maar zo, met zeer regelmatig de hand of stevige schouder van mijn wettige wederhelft als steunpunt, lukte het ook mij om beneden te komen.

Eenmaal beneden in de canyon werd de route veel vlakker. Nog steeds stonden er veel cairns om ons de weg te wijzen, en ook liepen we nog precies in de richting van ons waypoint. We genoten met volle teugen van deze prachtige, afwisselende hike. Eerst die klim naar beneden, daarna verder over een stuk slickrock, vervolgens kwam er een heel groen begroeid gedeelte waar we langs een beekje af liepen. En steeds natuurlijk die mooie rotswanden om ons heen. De hike gisteren, naar Lower Calf Creek Falls, was heel mooi. Maar deze hike sprak ons veel meer aan, niet alleen omdat de omgeving veel ruiger was, maar ook omdat het er zo heerlijk niet-toeristisch was!

Op gegeven moment hadden we toch echt wel zo'n beetje de afstand gelopen die in de routebeschrijving was genoemd: 1,75 mijl om precies te zijn. Maar toch kwam de peninsula (die lange uitstekende rotsrichel) maar niet in beeld, we liepen nog steeds beneden in de canyon. Wel zagen we, een stukje boven ons in de rotswand, een enigszins vervallen bouwwerk. Hé, dat leek wel een kiva..... sterker nog: het waren meerdere kiva's op een rij! En op dat moment wist ik met zekerheid dat dat gevoel, dat al ergens in mijn achterhoofd zat te zeuren, terecht was. We zaten niet op de trail naar The Citadel, maar op de Seven Kiva's Trail!! Tja, nu we hier toch waren moesten we die Seven Kiva's natuurlijk wel even van dichterbij gaan bekijken.

Die oude, vervallen ruïnes hebben een sterke aantrekkingskracht op ons. Zeker als ze zo midden in de ongerepte natuur liggen, ver van het massatoerisme. 't Geeft me het gevoel dat ik honderden jaar terug ga in de geschiedenis, ik vind 't prachtig om op zo'n historische plek stil te gaan zitten en die ervaring tot me door te laten dringen. De eerste kiva was nog redelijk goed in tact, dat was dus ook meteen de mooiste van het zevental. Bij de laatste kiva's was de oorspronkelijke constructie nauwelijks nog herkenbaar, zo ver waren die vervallen. Sommige stukken van het gebied waren door de BLM afgezet met paaltjes en kettingen. Die paaltjes stonden los, we konden ze dus wel verzetten. Maar dat hebben we alleen maar even gedaan om de kiva te kunnen fotograferen zonder dat ze hinderlijk in de weg stonden, uiteraard zijn we niet het afgezette gebied in gegaan en hebben we de paaltjes daarna weer netjes teruggezet.

Altijd speurt Hans in de omgeving van Anasazi Ruïnes de rotswanden af, de kans dat er petroglyphs of pictographs te vinden zijn is dan immers heel groot. En jaar hoor, Bingo!, helemaal aan het eind van de richel waarop de kiva's stonden zag hij The Falling Men Petroglyph. Een paar mannetjes die – zo interpreteerden wij de tekening tenminste – met hun hoofd naar beneden van de richel af vielen. Even voor alle duidelijkheid: die naam – Falling Men Petroglyph – hebben we daar dus zelf ter plekke verzonnen.

Volgens onze GPS zaten we nu wel dicht in de buurt van The Citadel. Dus ook al zaten we niet op de beoogde trail, misschien was het toch wel mogelijk om de peninsula vanaf deze plek te bereiken. En er stonden voorbij The Seven Kiva's nog steeds cairns, we zagen op de zanderige gedeeltes ook voetstappen. Dus natuurlijk zijn we verder gelopen.... Het leek er op dat we nu via de rotswand aan de rechterzijde omhoog zouden moeten klimmen, en zo kwamen we op een pad terecht dat op de rotswand lag, een stuk boven de bodem van de canyon maar nog wel ver onder de canyonrand. 't Was een vrij pittig stuk om te lopen, zoeken naar het juiste pad, dalen en klimmen, al te smalle stukjes vermijden..... Kortom, een héérlijke trail. En het werd nog mooier toen we helemaal onverwacht op een prachtige petroglyph werden getrakteerd, die stond op een rotsblok die ooit uit de wand moet zijn losgeraakt en naar beneden is gevallen. Normaal zoeken we altijd op de wanden, maar deze petroglyph lag dus zomaar aan onze voeten!

Hans raadpleegde de GPS. *'Nog 200 meter, schat ik'*, zei hij. *'We moeten alleen nog even rechts om die rotswand heenlopen.'* We liepen het waypoint, dat nu naast ons lag, voorbij, en maakten daarna een ruime bocht naar rechts. Dit deel van de hike was weer vlak, en dat was na al dat geklauter ook wel weer fijn. We liepen weer een heel stuk, en belandden in een droogstaande wash die vol lag met losse keien. Daar konden we opnieuw naar rechts,

we liepen dus in een U-vorm. Opnieuw vertelde Hans dat we zo'n 200 meter van ons doel verwijderd waren..... 't leek wel of er omheen liepen. En ja hoor, dat was dus precies waar we mee bezig waren: we liepen om The Citadel heen. The Citadel die hoog boven ons hoofd helemaal onbereikbaar lag te wezen!!

Hans heeft nog gezocht of hij niet ergens een plek kon vinden waar we naar boven zouden kunnen klimmen. Als hij alleen zou zijn geweest, dan had hij zeker een poging gedaan. Maar ja, ik was er ook bij en met mij op sleeptouw was de klim niet haalbaar, zo moest hij concluderen. Sorry.....

We moesten via dezelfde route terug naar de trailhead. Qua afstand viel het nog wel mee, wat we hadden gelopen. Maar het was natuurlijk geen recht toe recht aan pad, ons wandeltempo lag dan ook erg laag. Ik had ook regelmatig even een pauze nodig om mijn voeten wat rust te gunnen, en het kostte dan ook allemaal flink wat tijd. Het was al halverwege de middag, en dat terwijl we voor deze hike (of, beter gezegd: voor de hike naar The Citadel) maar een uurtje of drie hadden uitgetrokken. Ik had erge dorst, maar ik durfde toch niet te veel te drinken. We hadden immers ook maar voor een uurtje of drie water meegenomen! Het laatste deel van de trail bestond uit de steile klim naar boven. Dat was hard werken, ook Hans vond dit stuk nu toch best wel pittig. We waren dan ook blij toen we eindelijk weer boven stonden, en een paar minuten later onze auto bereikten. En wat is dat koude water uit de koelbox dan toch ongelooflijk lekker....

We hadden dan weliswaar niet ons doel bereikt, maar toch waren we dik tevreden met deze dag. Allebei hadden we het gevoel dat we deze Seven Kiva's Trail waarschijnlijk veel mooier was dan The Citadel Trail. Die avontuurlijke klimpartijen, het echt IN de canyon zijn in plaats van er alleen maar in te kijken, en dan die prachtige kiva's. We hadden het super naar onze zin gehad. Maar natuurlijk waren we nog wel nieuwsgierig of we zouden kunnen uitvinden wat we aan het begin verkeerd hadden gedaan. Nou, dat was niet moeilijk, want slechts enkele meters van onze auto vandaan vonden we een cairn die het begin van de andere trail aanduidde. Handig om te weten voor als we ooit besluiten om toch ook The Citadel eens te gaan bekijken.

Voor deze dag hadden we nog een aantal andere bestemmingen op ons lijstje staan. Natural Bridges National Monument bijvoorbeeld, Goosenecks State Park en Valley of the Gods. Maar het was al bijna vijf uur toen we de verharde weg weer bereikten, en we hadden geen van beiden de energie of de inspiratie om nog meer te gaan ondernemen. Lekker terug naar ons mooie motel dus. Waar Hans nog even hard moesten werken – foto's backuppen en uitzoeken voor ons live reisverslag – terwijl ik lekker lui met m'n e-reader buiten van de zon heb zitten genieten.

Dag 8 – zaterdag 10 mei 2014 : Mexican Hat - Valley of Dreams - King of Wings - Farmington

Gereden: 274 mijl

De weersvoorspelling baarde ons zorgen. Vandaag zou het nog wel meevallen, maar vanaf morgen werd er voor een groot deel van Utah en New Mexico koud en regenachtig weer verwacht. En – ik heb het al veel vaker geschreven – regen en dirtroads, dat gaat niet samen!

We hadden tijdens deze vakantie al diverse keren meegemaakt dat het niet helemaal wilde lukken met onze plannen. En ook deze ochtend begon niet al te best. Vlak bij Mexican Hat ligt de Snake House Ruin, die we via een vrij korte dirtroadrit en een eenvoudige wandeling zouden kunnen bereiken. We hadden nog slechts enkele tientallen meters over die dirtroad gereden, toen we al een flinke zandbak tegenkwamen. Een beetje los zand durven we heus wel aan, maar dit was toch echt wel op het randje van 'gaat net lukken' en 'doe maar niet'! Hans is de auto uitgegaan om te kijken hoe de route er voorbij het losse zand bij lag, en hij stuitte direct al op een flinke wash out. Dat gaf niet veel vertrouwen voor de rest van de route..... Ons overleg duurde maar heel kort, allebei waren van mening dat we de Snake House Ruin onder deze omstandigheden liever oversloegen. Maar dat betekende dus wel dat we nu ineens wat tijd in de planning over hadden. Hans kwam met een onverwacht voorstel: Was 't een goed idee om vandaag al naar Valley of Dreams en The King of Wings te gaan?? Ja, dat was zeker een goed idee!! Stel je voor zeg dat vanaf morgen de dirtroads in New Mexico niet begaanbaar zouden zijn. The Snake House Ruin overslaan vonden we niet zo erg, maar Valley of Dreams en The King of Wings wilden we toch wel héél graag zien.

Dus: gas er op, en rijden naar New Mexico. Enkele uren later en vele mijlen verder parkeerden we onze auto naast een heel smal pad, zomaar ergens in de uitgestrekte open vlakke van de San Juan Basin. Het kostte ons vandaar nog zo'n 30 minuten om naar Valley of Dreams te lopen, het plateau waarop heel veel grillig gevormde rotssculpturen staan. En wat hebben ze toch weer een perfecte naam voor dat gebied gekozen, dit was echt een droomwereld.... Valley of Dreams is maar klein, maar toch hebben we er met gemak twee uur vol gemaakt... we konden zoals zo vaak weer niet stoppen met fotograferen. Ik had trouwens nog wel geluk daarmee: het bandje van mijn fototoestel was aan één kant zomaar spontaan losgeraakt. Ik voelde het ineens langs mijn nek schuiven, en in een reflex greep ik het vast. Nét op tijd..... op het moment dat het fototoestel nét de rotsbodem raakte, had ik het bandje te pakken. Als ik ook maar een tiende van een seconde later zou zijn geweest, dan had ik waarschijnlijk geen foto's meer kunnen maken van de *Alien Throne*, het onbetwiste hoogtepunt van Valley of Dreams. En van al die andere prachtige rotsformaties die daar te bewonderen zijn.

We liepen terug naar de auto, het was iets na tweeën toen we daar weer aankwamen. Met flinke honger.... we hadden na ons ontbijt niets meer gegeten. Hans verzette de auto een stukje, zodat we een beetje beschut konden gaan zitten om wat brood te smeren. Zo nu en dan kwam er een windvlaag voorbij, niets aparts hier in deze tijd van het jaar. Maar plotseling werd die wind toch wel héél erg heftig, onze auto schudde ervan, de wind rukte aan onze kleren.... We hadden echt iets van *Wow, wat gebeurt hier?* Het duurde maar een paar seconden, rechts van ons zagen we een dust devil die over het open veld van ons vandaan waaide. Die had ons dus vol geraakt!

Een paar jaar geleden verschenen de eerste foto's van The King of Wings op internet. Locatie: geheim!! Tja, zoiets moet je natuurlijk niet zeggen tegen bijzondere-plekjes-jagers zoals wij, het prikkelt je enorm om dan tóch te proberen de juiste te plek te achterhalen. In 2008 had zo'n zelfde uitdaging ons ook maandenlang bezig gehouden, toen waren we er met veel moeite in geslaagd om de juiste naam en locatie van een prachtige groep rotsen te vinden. En juist omdat we er zoveel tijd en moeite in hadden gestoken, was het destijds een geweldige ervaring toen we *Red and White Canyon*, inmiddels publiekelijk bekend onder de

echte naam *Blue Canyon*, voor ons zagen opdoemen. The King of Wings bleek echter nog moeilijker te vinden dan Blue Canyon. Dat de rotsformatie in de San Juan Basin lag was van het begin af aan wel duidelijk. Maar ja, die San Juan Basin is wel héél erg groot! In het begin dachten we dat we in de buurt van Bisti Badlands zouden moeten zijn, maar een piepklein berichtje ergens op een Engelstalig forum leek er op te wijzen dat we bij Ah-Shi-Sle-Pah moesten zijn. Ik bestudeerde het reisverslag van iemand die foto's had gepubliceerd, als ik keek naar het tijdstip waarop de foto's waren gemaakt en de afstanden die hij had afgelegd, leek dat inderdaad mooi overeen te komen met ons Ah-Shi-Sle-Pah idee. In 2011 gingen we met onze bevindingen naar een BLM-kantoor in Farmington. De man die ons daar te woord stond mocht ons geen informatie geven, maar hij gaf ons – door stilzwijgend zijn vinger net ten noorden van Ah-Shi-Sle-Pah op de kaart te leggen – een duidelijke hint dat we wel degelijk goed zaten. Vandaar dus dat we destijds al een poging hebben gedaan om The King te vinden. Een mislukte poging..... al weten we nu dus wel dat we er destijds wel héél dicht bij zijn geweest!

In dit internettijdperk blijft uiteindelijk geen enkele plek geheim. Dus ook niet die van The King of Wings: in 2012 publiceerde een Duitse toerist de juiste locatie, compleet met waypoints. Tja, nu wisten we dus eindelijk waar dat ding lag, maar toch konden we er nog niet naar toe. Want in 2013 zaten we in de staten Washington en Oregon, en dat was zelfs voor ons toch net een beetje te ver rijden..... Maar vandaag was het dan eindelijk zo ver: we zouden The King of Wings nu toch echt kunnen gaan bekijken!

Hoewel het terrein waarover we naar The King moesten lopen eenvoudig begaanbaar was, had ik het toch best wel zwaar tijdens deze hike. Mijn voeten protesteerden tegen deze nieuwe belasting, maar ja.... ik ging het natuurlijk niet opgeven nu we er na al die jaren zo dichtbij waren. Op gegeven moment sprak Hans me moed in: *"Nog maar 200 meter, volgens de GPS!"* Hé, wanneer had ik dat vaker gehoord?? O ja, gisteren, toen we voortdurend 'nog maar 200 meter' van The Citadel vandaan waren! We liepen nog een stukje verder, maar nog steeds zagen we geen King of Wings. Hans plantte me ergens op een heuveltje neer, ik moest verplicht pauze houden terwijl hij verder ging zoeken. Niet veel later kwam via de portofoon dan toch echt het verlossende bericht: hij had 'm gevonden!

Natuurlijk was 't prachtig om deze lange uitstekende rotspunt nu eindelijk zelf te kunnen zien, we hadden immers al zo lang naar dit moment uitgekeken. Maar stiekem moesten we toch wel bekennen dat het nóg mooier zou zijn geweest als het destijds, in 2011, al zou zijn gelukt om de juiste plek te vinden. De magie was er nu een beetje vanaf.... The King of Wings was absoluut een prachtige ervaring, we hadden dit zeker niet willen missen. Maar een absoluut hoogtepunt, zoals bijvoorbeeld Yant Flat of – eerder deze dag – Valley of Dreams, was het niet voor ons.

Tja, dan moet je ook nog terug met die zwaar vermoeide voeten. Pittig hoor. Kort voor we de auto weer bereikten liepen we een stuk langs een hek af; daar stond een oude man die druk bezig was met het repareren van een gat in dat hek. Hij schrok zowaar van ons.... hij merkte ons pas op toen we al heel dicht bij hem waren en dat terwijl we toch echt over een heel open terrein liepen. 't Was zwaar werk dat hij daar zo in z'n eentje stond te verrichten.... aan zijn verweerde gezicht konden we wel zien dat hij al vele jaren heel wat uren in de zon heeft doorgebracht. Hans maakte nog even kort een praatje met hem, terwijl

ik met mijn blik op oneindig doorsjouwde. Als ik nu nog zou zijn gestopt, dan weet ik niet of ik mijn voeten weer aan de gang zou hebben gekregen....

Het was al 7 uur in de avond toen we eindelijk Farmington bereikten. We reden maar meteen naar het motel waar we eerder al eens hadden overnacht, de Travelodge. Destijds vond ik dat al een heel matig motel, maar wel lekker goedkoop. Maar het leek wel of het nu nog wat verder was afgezakt, de vorige keer vond ik het nog net acceptabel maar deze keer had ik er eigenlijk spijt van dat we hier weer een kamer hadden genomen. Nou ja, voor één nachtje was dat nog geen ramp.

Dag 9 – zondag 11 mei 2014 : Farmington – Petroglyphs NM – Santa Fe - Espanola

Gereden: 300 mijl

't Was droog toen we opstonden. Maar daar was dan ook alles mee gezegd.... rondom Farmington zagen we aan alle kanten donkere wolken opdoemen. Vooral in het noorden zag het er bar en boos uit, daar regende het flink. Volgens The Weather Channel zou het rondom Albuquerque en Santa Fe nog wel vrij goed weer zijn, en omdat we daar tijdens deze vakantie sowieso nog naar toe wilden was de keuze heel eenvoudig: op naar het zuiden! We hoopten dat we onderweg nog een stel badlands zouden kunnen bezoeken. Maar die hoop werd snel de bodem in geslagen, we zagen de regenbuien al van verre boven het door ons beoogde gebied hangen.

Maar in Albuquerque was het prachtig weer! We reden direct door naar Petroglyphs National Monument, het park waar – de naam zegt het al – heel veel rotstekeningen te bewonderen zijn. Het zou te veel zijn om alle trails daar te gaan doen, we moesten dus een keuze maken. Op grond van de informatie die we op internet hadden opgezocht hadden we niet echt kunnen bepalen welke trails het meest interessant zouden zijn. We gingen dus eerst maar eens informatie inwinnen bij het Visitor Center. De ranger vertelde dat een deel van het park tijdelijk voor het publiek afgesloten was, daarmee werd onze keuze meteen al een heel stuk makkelijker. Want de twee delen die nog wel open waren, de Boca Negra Unit en de Piedras Marcadas Canyon, vielen prima met elkaar te combineren.

Eerst gingen we naar de Boca Negra Unit. Dit is het meest bezochte deel van het park, er liggen daar drie ultrakorte trailtjes midden tussen kleine vulkanische rotsblokken. Op die rotsblokken zijn enkele honderden rotstekeningen te zien, we zagen mensachtige figuren, pijlen, een soort vogel, een slang, en vooral ook veel wat meer cryptische afbeeldingen waar we niet echt iets in konden herkennen. *“Some images are recognizable by us today...”*, zo stond er op een informatiebord te lezen, *“however, their original meanings were known only by the carver and by those who travelled and lived during that time period.”* Met *that time period* wordt de periode tussen de jaren 1300 en 1600 bedoeld, de meeste afbeeldingen zijn toen door de Ancestral Pueblo people in de rotsen gekerfd.

De drie delen van het park liggen een stuk van elkaar vandaan, voor de Piedras Marcadas Canyon moesten we dus weer de auto in. We parkeerden op een kleine parkeerplaats ergens zomaar in een woonwijk aan de rand van Albuquerque, en liepen daarna langs de achterzijde van de huizen via een zandpad het park in. Het pad was ruim 1 kilometer lang, rechts ervan lag een rotswand waar we via korte zijpaden naar toe konden lopen. Ook hier lagen weer veel losse rotsblokken, en daarop stonden ontzettend veel rotstekeningen. Het

zijn er duizenden, zo had de ranger in het Visitor Center ons verteld. Daar zitten dan wel veel hele kleine krabbeltjes tussen, die – eerlijk is eerlijk – niet echt interessant waren om te zien. We werden eigenlijk pas echt enthousiast toen we het laatste deel van de trail bereikten, daar zaten veruit de mooiste petroglyphs. We waren dan ook blij dat we toch het hele stuk hadden gelopen, de laatste twee stopplaatsen waren zeker de moeite waard.

Via de snelweg rijd je in een goed uur van Albuquerque naar Santa Fe. Dat stadje hadden we in 2008 al eens heel kort bezocht, maar we hadden toen nog geen foto's gemaakt van de wijk waarin veel oude adobe-woningen liggen. Met behulp van TomTom reden we nu meteen naar het goede deel van de stad toe. Daar hebben we op ons dooie gemak een tijdlang rondgeslenterd, uiteraard met onze fototoestellen in de aanslag. Het bracht ons precies waar we op gehoopt hadden: oude poorten, sfeervolle ramen, kleurrijke deuren met *ristras* ernaast (dat zijn de rode chili peppers die daar als decoratie hangen). Er zijn in deze wijk veel kunstgalerieën gevestigd, het was dan ook niet gek dat we ook nog een plein met enkele erg mooie beelden tegenkwamen. We genoten zo van deze wandeling dat we eigenlijk maar nauwelijks in de gaten hadden hoe laat het ondertussen al was geworden. Zeven uur 's avonds..... de hoogste tijd dus om de auto weer op te gaan zoeken. Want we wilden niet in het dure Santa Fe overnachten, maar in het goedkope Espanola waarvan de ligging veel gunstiger was voor onze bestemming van morgenvroeg: de High Road to Taos. Een half uurtje later kwamen tot de conclusie dat 'goedkoper' in dit geval opnieuw 'een heel matig motel' betekende. Ach, ten opzichte van de Travelodge waar we afgelopen nacht hadden geslapen viel 't nog mee.... gordijnen dicht en ogen dicht..... en dan merk je er niks meer van dat je niet een een viersterren hotel ligt. Toch?!

Dag 10 – maandag 12 mei 2014 : Espanola - High Road to Taos - Window Rock

Gereden: 327 mijl

Ja hoor, daar staat echt dat we driehonderd en zeventwintig mijlen hebben gereden, op die maandag de 12de mei. En dat na de toch ook niet echt korte ritjes van de daaraan voorafgaande dagen..... 't Was niet echt een vrije keuze hoor; het waarom van die vele uren in de auto leg ik hieronder wel uit.

Als je zoveel rijdt, dan moet je ook regelmatig gaan tanken. Vandaar dus dat onze eerste stop van deze dag bij een tankstation was. Tijdens onze eerste vakanties konden we altijd probleemloos met onze creditcard tanken, maar tegenwoordig komt het steeds vaker voor dat we eerst met de creditcard naar binnen moeten. Uiteraard kijken we vooraf altijd of het bij de pomp zelf lukt om de creditcard te gebruiken. Deze keer ging dat wel wat vreemd, eerst kwam er een melding dat de kaart niet geaccepteerd werd en meteen daarna, nog in diezelfde seconde, zagen we dat de pomp toch was vrijgegeven. Okay.... dan gaan we gewoon tanken, natuurlijk. Op het moment dat we voor 20 dollar hadden getankt, stopte de pomp abrupt. Tegelijkertijd bleek er ook iets mis te zijn bij de pomp naast ons, er stond daar een man die verwachtte dat hij kon gaan tanken, maar zijn pomp bleef geblokkeerd. We vermoedden dat de medewerker van het tankstation de verkeerde pomp had vrijgegeven, en dat de 20 dollar waarvoor wij net hadden getankt dus afgeschreven zouden gaan worden van de creditcard van die andere man. De medewerker werd erbij gehaald, maar hij wist niet wat hij met de situatie aan moest. "*Rijd maar door*", zei hij, en dat hebben we dus maar gedaan. Mét de 20 dollar aan benzine in onze tank die, zoals we al verwachtten, nooit van onze creditcard zijn afgeschreven.

El Santuario de Chimayo is een klein rooms-katholiek kerkje dat werd gebouwd in het jaar 1816. Tegenwoordig is het een belangrijke bedevaartplaats, jaarlijks wordt het kerkje door zo'n 30.000 pelgrims en daarnaast ook nog door vele toeristen bezocht. Vandaag hoorden wij bij die laatste categorie, ruimschoots voordat het kerkje voor het publiek open zou gaan reden wij het bijbehorende terrein op. De zon scheen volop, maar het was nog wel ontzettend koud. Rondom het kerkje was al heel veel te zien. Zoals een hek van gaas, dat helemaal vol hing met zelfgemaakte kruisjes. De meeste ervan waren heel eenvoudig, soms bestond het uit niet meer dan twee takjes die met een touwtje aan elkaar waren gebonden. Maar er zaten er ook bij die meer opvielen, op sommige kruisjes stond een kleine boodschap ter nagedachtenis aan een dierbare overledene, andere kruisjes waren opgesierd met een handwerkje of kleurrijke kralenketting. Aan de andere zijde van het terrein stond een rij van zeven grote stenen kruisen, elk onder een stenen boog. Ook hier waren diverse zelfgemaakte kruisjes opgehangen. Verder zagen we nog een paar kleine kapelletjes, ontzettend kleurrijk met bloemen, kaarsjes en vooral ook heel veel kralenkettingen. Het was echt leuk om overal de mooiste details te zoeken.

Maar het voornaamste was natuurlijk El Santuario de Chimayo zelf, direct toen de deuren openzwaaiden liepen wij - met onze fototoestellen in de aanslag – naar binnen toe. Eerst zagen we het werkelijk schitterende interieur, en meteen daarna het bordje met de mededeling "*Photography prohibited*". Balen..... BALEN met dikke vette hoofdletters..... De mooie houten bankjes, het rijk versierde altaar, de vele andere details..... het was echt prachtig om te zien. We hebben er zeker van genoten, maar toch.... het deed wel pijn dat we al dat moois niet op de foto vast mochten leggen.

Rondom het kerkje stonden nog enkele andere gebouwen die we ook van binnen hebben gezien. Het meest opvallend was een wand die helemaal vol hing met foto's, bidprentjes en persoonlijke verhaaltjes. Op een bordje stond een uitnodiging om zelf ook een foto van een geliefd persoon bij het Welcome Center af te geven, en ook het verzoek om te bidden voor de mensen wiens foto al op de wand waren gehangen. We liepen nog een laatste rondje over het terrein van de kerk, en besloten toen om de auto maar weer eens op te gaan zoeken. Want dit was immers nog maar het begin van de High Road to Taos, we hoopten vandaag nog veel meer mooie kerkjes en andere pittoreske plekjes tegen te komen.

En die zouden we, volgens onze beschrijving, allereerst tegen gaan komen in het kleine plaatsje Truchas. Maar, om eerlijk te zijn, wij waren het met die omschrijving niet eens. Het plaatsje had een heel armoedige uitstraling, en armoedig en pittoresk zijn wat ons betreft niet synoniem aan elkaar. Wat ook niet mee hielp, dat was het weer. Vanochtend in Chimayo had de zon nog volop geschenen, maar inmiddels was er geen zon meer te bekennen. Het was somber en grijs weer, en ijsig koud. We hebben buitenzijde van de twee kerkjes die we in Truchas zagen nog wel gefotografeerd (de binnenzijde kon niet, beide kerkjes waren gesloten), maar echt geïnspireerd waren we niet. We hoopten dat er voorbij het tweede kerkje nog wat fotogenieke plekjes te zien zouden zijn, en reden dus nog een stukje verder. Tevergeefs, al snel lieten we de bebouwing achter ons en werd het duidelijk dat we beter om konden draaien. Precies daar maakten we ons leukste Truchas-momentje mee: er kwam ons een auto tegemoet met een camera op het dak. Hé, Google Earth was bezig om Truchas op de kaart te zetten, zou die ons ook hebben gefotografeerd? Een tijdje

later, toen we weer in Nederland waren, hebben dat natuurlijk wel even gecheckt. We herkenden de huizen en de kerkjes die we in Truchas hadden gezien, het weggetje waar wij reden toen we de auto tegenkwamen was ook makkelijk terug te vinden. En ook die donkere grijze wolken kwamen ons maar al te bekend voor. Maar helaas..... onze auto en dus ook wij zelf hebben de Google Earth-plaatjes niet gehaald.

Onze volgende stop was in het plaatsje Trampas. Daar stond een mooie oude adobekerk, de San Jose Lucia Catholic Church. Bouwjaar: 1760. Ook hier konden we niet naar binnen toe, dus moesten we ons weer – blauwbekkend van de kou – beperken tot het maken van foto's van de buitenzijde. Terwijl we daarmee bezig waren, begon het te sneeuwen. En het werd er niet beter op toen we verder reden, de laatste restjes blauwe lucht waren nu definitief verdwenen en onze stemming daalde net zoals de temperatuur tot het nulpunt. We hadden er allebei helemaal geen zin meer in, de High Road to Taos was voor ons echt een dieptepunt van de vakantie!

We besloten om de rit af te breken, en terug te gaan naar..... ja, waarnaar eigenlijk..... we hadden niet direct een alternatief voorhanden. Eerst maar eens vanuit de bergen terug naar het dal, toen de Highway weer in zicht kwam zagen we vrijwel direct een Subway. En omdat buiten picknicken uiteraard geen optie was, zijn we daar een broodje gaan eten. En gaan overleggen: hoe vullen we de rest van de dag? Winkelen in Santa Fe of Albuquerque? Uh, nee.... winkelen is saai..... Toch nog gaan hiken ergens in de badlands? Nee hoor, gaat niet door, ook daar hangen dikke wolken..... Uiteindelijk besloten we om dan maar afstand te gaan overbruggen, eigenlijk hadden we pas de volgende dag naar Window Rock in Arizona willen rijden, maar ach, dat doen we dan vanmiddag wel even. En zodoende stonden er dus tegen de avond maar liefst 327 mijlen op onze dagteller.

In Window Rock hadden we nog één belangrijke opdracht: permits halen voor een bezoek aan de Burnham Badlands. Maar toen we net voor sluitingstijd van het bureau van de Navajo Nation binnenliepen, keken ze ons maar vreemd aan toen we om die permits vroegen. "*Dat gebied valt helemaal niet onder onze jurisdictie*", zo kregen we te horen. En dat terwijl we toch echt op internet hadden gelezen dat we daarvoor in Window Rock moesten zijn! Tja, wat moesten we morgen nu doen? Het er maar op wagen, en zonder permits naar het gebied toe gaan? Of kijken of we die ergens anders nog zouden kunnen verkrijgen? Het was een probleem dat we zo laat op de dag zeker niet meer op zouden kunnen lossen.

We hebben de dag afgesloten met een korte fotosessie bij de natuurlijke rotsboog waaraan het plaatsje haar naam te danken heeft. Window Rock, dus. En, helemaal passend bij het verloop van deze dag, het licht was niet echt goed dus Hans was bepaald niet tevreden met de fotografiemogelijkheden. Maar gelukkig kunnen we nog wel één positieve noot aan het verslag over deze dag toevoegen: het motel was vele malen beter dan de motels waar we de afgelopen twee nachten hadden doorgebracht. Al was het dan wel net zo duur als die twee samen, dat dan weer wel!

Dag 11 – dinsdag 13 mei 2014 : Window Rock – Venus & Cleopatra – Burnham Badlands – Bisti Badlands - Farmington

Gereden: 181 mijl

We ontbijten maar een heel enkele keer in het motel waar we hebben overnacht, meestal stelt zo'n ontbijt niet veel voor en bovendien is het veel leuker om buiten te picknicken. Maar dat laatste was niet echt een optie vandaag, picknicken terwijl de temperatuur nog onder het nulpunt ligt is immers niet echt aantrekkelijk. En bovendien bood de Quality Inn een uitzonderlijk goed ontbijt, compleet met bediening aan tafel! De keuze was dus heel eenvoudig: we hebben ons flink tegoed gedaan aan de scrambled eggs met bacon en aan de hashbrowns.

Als we het weerbericht mochten geloven, dan zou het vandaag weliswaar koud zijn, maar wel droog. En dat was, na dat vreselijke weer van gisteren, natuurlijk heel goed nieuws. Dus vol goede moed stapten we in de auto en reden we naar onze eerste bestemming van vandaag: de dames Cleopatra en Venus. Dat zijn twee alleenstaande rotspilaren, smal en vooral ook heel hoog. Cleopatra lag op een kleine 2 kilometer van de weg vandaan, en dwars door het open veld heen liepen we naar haar toe. Het terrein was heel eenvoudig begaanbaar, de wandeling ging dan ook best wel vlot. Kort voor we de naaldrots bereikten moesten we nog wel twee washes door, even kijken waar we naar beneden konden en dan direct daarna ook nog de beste plek zoeken om weer naar boven te klimmen... het bleek gelukkig geen enkel probleem te zijn. En toen stonden we dan aan de voet van Cleopatra..... bijna aan de voet moet ik schrijven want omdat er een hek stond konden we niet helemaal tot aan de rots lopen. Jee, wat was ze groot zeg. Echt enorm! En ook heel fotogeniek, mede dankzij een rotsrichel aan de achterzijde waarop enkele kleine rotspunten stonden. Dit was echt een zeer geslaagd begin van deze dag. En natuurlijk hadden we ook Venus nog tegoed: we liepen terug naar de auto, reden even een bochtje om, en daar zagen we ook haar al staan. Nog veel dichterbij de weg dan Cleopatra, we hoefden deze keer maar een paar minuten te lopen. Ook Venus was gigantisch groot, ik heb nog wel geprobeerd om op internet op te zoeken of daar ergens vermeld staat hoe hoog beide dames zijn, maar helaas, het is me niet gelukt de juiste informatie te vinden. Dus, als iemand zich geroepen voelt om na te meten hoe ver Cleopatra en Venus de lucht insteken, wij zijn zeer benieuwd naar de uitkomst... Nu zullen we het dus moeten doen met een foto om te laten zien hoe groot ze zijn! Als je héél goed kijkt zie je mij ook nog ergens staan..... ik ben dat stipje met die blauwe jas aan.

Via State Route 134 reden we naar het oosten toe. Een gedeelte van die weg ligt best hoog, en mede daardoor was het een heel afwisselende rit. We begonnen met een mooi rood rotlandschap, daarna reden we door een bosrijk gebied waar – tussen de bomen door – lavarotsen te zien waren. En tijdens het laatste stuk van deze rit werden we getraakteerd op een zeer weids uitzicht over de uitgestrekte San Juan Basin. Hier en daar zagen we – heel in de verte – grote alleenstaande rotsen liggen. In één daarvan herkenden we heel duidelijk de bekende *Shiprock*, een blik op de kaart leerde ons dat die op dat moment toch nog wel zeker 40 mijl van ons vandaan lag. Via State Route 491 gingen we nog een stuk naar het noorden, en daarna draaiden we de kleine Indian Route 5 op. Met als doel: de Burnham Badlands. Onderweg kwamen we langs een Chapter House, dat is een soort gemeentehuis waar lokale bewoners voor administratieve zaken terecht kunnen. Tja, we hadden géén permit voor een bezoek aan de Burnham Badlands, terwijl we die volgens onze informatie toch echt wel

nodig hadden. We besloten dan ook om maar eens bij dat Chapter House naar binnen te lopen, van de ene kant een beetje met de angst dat ze zouden zeggen dat de Burnham Badlands helemaal off limits zouden zijn voor toeristen, aan de andere kant met de hoop dat we hier alsnog een legaal bezoek aan het gebied zouden kunnen regelen. Geloof me, we werden héél vreemd aangekeken toen we het kantoortje binnenstapten. Er zaten diverse Navajo Indianen op een bankje te wachten, en wij vielen als blanke westerlingen behoorlijk uit de toon. Een dame achter de balie stond ons heel vriendelijk te woord. Maar aan een permit kon ze ons niet helpen, ze had er echt nog nooit van gehoord dat je een permit nodig had om in deze regio te gaan hiken. Met andere woorden: het was dus geen enkel probleem als wij zonder permit naar de Burnham Badlands zouden gaan.

Kijk, dat was goed nieuws. We stapten weer in de auto, en reden met behulp van onze routebeschrijving en de GPS naar de trailhead toe. Het was wel vreemd dat we enkel en alleen maar een vlak en met struiken begroeid landschap zagen, er was geen enkele badlandheuvel te zien. Zelfs niet toen we de kleine oliebron, waarnaast we de auto zouden moeten parkeren, al in zicht kregen. Pas op het allerlaatste moment zagen we de zeer brede en diepe Brimhall Wash, de badlands lagen hier letterlijk aan onze voeten! Het was één grote uitgestrekte zee van gladde ronde heuvels, met grijze, gele en roestbruine tinten, waar we vanaf de parkeerplaats dus bovenop keken. Ik wil niet beweren dat het een spectaculair mooi gebied was, maar het had toch wel een heel eigen charme. We vonden het prachtig om te zien.

Behalve het waypoint voor de parkeerplaats, hadden we geen specifieke aanwijzingen. We zijn daarom maar op goed geluk naar beneden gelopen, we zouden wel zien waar we terecht zouden komen. In het begin liepen we midden tussen de heuvels door, en we zochten daarbij vooral de lagere plekken op omdat het daar makkelijker liep dan op de soms behoorlijk steile wanden. Het zag er allemaal heel onschuldig en ongevaarlijk uit..... we hadden dan ook echt niet verwacht dat we zomaar ineens een toch wel verraderlijk plekje tegen zouden komen. Er zat een sinkhole tussen twee heuvels in, een behoorlijk diep gat dat we pas zagen toen we al zowat in liepen..... In eerste instantie leek het geen probleem te zijn, het gat was niet groot en we konden er makkelijk overheen stappen. Maar meteen kwamen we een tweede sinkhole tegen, en die was veel groter..... We zagen hoe diep dat ding was, en ook dat het zeker voor mij echt niet mogelijk was om daar overheen te stappen. Ach, dan klimmen we toch even via een van de heuvels omhoog, dachten we. Hans zou het wel eens even voordoet.... hij nam een paar flinke stappen omhoog en zakte toen even hard weer omlaag..... de ondergrond was veel te zacht en de wand was veel te steil. Okay, dan zullen we terug moeten via de route waarover we zijn gekomen, dus over die eerste sinkhole heen. Voor Hans geen probleem..... maar voor mij dus wel. Van deze zijde uit was het veel lastiger om over het gat heen te stappen, het zag er zo akelig diep uit dat ik het risico echt niet aandurfde. En daar stond ik dus, gevangen tussen twee sinkholes voor en achter me en steile heuvels aan beide zijden naast me. We hadden echt even een “*Wat nu??*”-moment. Tot Hans op het lumineuze idee kwam om, met behulp van mijn stokken, een trapje in de wand te krabben. En ja hoor, dat lukte! Met behulp van de zo gemaakte treden kon ik langs de sinkhole af in plaats van er overheen. Dat was echt wel even een opluchting, hoor.

Na zoveel reisverslagen ontkom ik er niet aan dat ik qua tekst regelmatig eens in herhaling val. Dus als ik hier schrijf “*Wij vinden het heerlijk om zomaar ergens in een mooi landschap*”

rond te dwalen, zonder paden, zonder specifiek doel...”, dan klinkt dat vast heel bekend. Maar het omschrijft wel precies waarom een gebied zoals de Burnham Badlands zo heerlijk voor ons is. Okay, het is niet het meest spectaculaire landschap dat we ooit hebben bezocht. Maar we vermaakten ons prima, zo tussen de kleurrijke heuvels en de mooie rotsformaties. Regelmatig klommen we naar de top van een heuvel (hier heb ik het uiteraard over de net iets minder steile exemplaren), en vanaf zo’n hoog gelegen punt hadden we een prachtig zicht over de badlands. Zo zagen we pas goed hoeveel kleuren er in de heuvels zaten, en hoe mooi de rotsformaties daarin uitkwamen.

Op gegeven moment besloten we om langzaam aan maar weer eens richting de auto te gaan. Gelukkig hadden we de GPS bij ons, want anders zouden we echt geen idee hebben gehad waar die stond, we hadden geen enkel oriëntatiepunt. Dankzij de GPS wisten we dat de auto hemelsbreed gezien zelfs best wel dichtbij stond, maar uiteraard betekende dat niet perse dat we er ook snel naar toe zouden kunnen lopen. We wisten immers niet hoeveel sinkholes en onhaalbaar steile heuvels er tussen ons en de auto in zouden liggen. Misschien zouden we nog een flink eind om moeten lopen. Omdat er nergens een pad lag, zijn we maar gaan lopen in de richting die de GPS ons aangaf. En zowaar, tien minuten later stonden we al bij de auto!! Ik was er zelfs een beetje beduusd van, ik had er immers serieus op gerekend dat de terugweg ons toch wel een tot twee uur zou gaan kosten.

Toen we vanochtend uit Window Rock vertrokken, hadden we eigenlijk alleen Cleopatra, Venus en de Burnham Badlands op het programma staan. We hadden het idee dat onze dag daarmee goed genoeg gevuld zou zijn. Maar het was nu nog zo vroeg op de middag, we hadden helemaal geen zin om al naar Farmington te rijden. Normaal gesproken ben ik de reisleader, ik heb in de auto altijd een map met reisdoelen en reserve bestemmingen binnen handbereik. Maar tijdens deze reis kwamen de beste ideeën voor spontane routewijzigingen van Hans, het was zijn voorstel om ‘nog even’ naar de Bisti Badlands te rijden. En dan speciaal om daar de Cracked Eggs te gaan bekijken, die we tijdens onze eerdere bezoeken aan dat gebied hadden gemist.

En zo stonden we dus later die middag op de voor ons inmiddels welbekende parkeerplaats van ons meest favoriete badlandsgebied. Het was heerlijk weer om te hiken, helder en lekker fris. De andere keren dat we Bisti hadden bezocht, hadden we daar zomaar rondgedwaald. Net zoals zojuist in de Burnham Badlands. Maar deze keer gingen we voor één specifiek doel, de groep van heel kleine rotsblokken die als gevolg van erosie een opvallende gelijkenis vertonen met Gebarsten Eieren. Het is een van de meest bekende plekken in de Bisti Badlands, die we met onze eerdere dwaaltochten dus steeds nét hadden gemist.

Wat kunnen ze daar in de USA toch geweldige namen kiezen voor al het moois dat de natuur te bieden heeft. Cracked Eggs.... Gebarsten Eieren.... hoe kom je op het idee!? Perfect hoor, we zouden hier geen betere naam voor hebben kunnen verzinnen. Terwijl Hans zich wijdde aan zijn belangrijkste taak, foto’s maken dus, heb ik even een uitgebreide rustpauze genomen. En blijkbaar heeft die pauze prima geholpen, want ook tijdens de terugweg hielden mijn voeten zich wonderbaarlijk goed. Heerlijk hoor, om eens pijnvrij te kunnen lopen. Dat had ik echt niet verwacht, mijn voeten hadden immers al behoorlijk wat werk moeten verrichten vandaag.

Vlak voordat we Farmington bereikten hebben we nog één korte stop gemaakt, bij de San Juan Mission Cemetery. Op een bordje zagen we dat deze kleine begraafplaats werd gesticht in het jaar 1918. De meeste kruisen die op het heuvelachtige terrein stonden waren identiek aan elkaar: klein, wit, en zonder naam of andere aanduiding er op. Ze stonden zomaar kris kras door elkaar heen. Het was even zoeken naar een goede plek vanwaar de wat minder flatteuze achtergrond niet storend in beeld zou komen, heel veel fotogramogelijkheden waren er daardoor niet. Maar met 1 of 2 geslaagde plaatjes waren we natuurlijk al ruimschoots tevreden, we konden gerust stellen dat dit korte bezoek een mooie afsluiting was van een heerlijke dag.

Dag 12 – woensdag 14 mei 2014 : Farmington – Aztec Arches – Angel Peak - Farmington

Gereden: 188 mijl

In het gebied ten noorden van de plaats Aztec liggen, her en der verspreid in het landschap, diverse mooie arches. Die tezamen de *Aztec Arches* worden genoemd. Onze zelfopgelegde doelstelling van vandaag luidde: we gaan zoveel mogelijk van die Aztec Arches bekijken. Natuurlijk hadden we thuis al wel een voorselectie gemaakt: we wilden ons in eerste instantie concentreren op de meest veelbelovende exemplaren, en alleen als we daarna nog tijd en inspiratie zouden hebben, zouden we ook de andere arches gaan zoeken.

De eerste arch die op ons programma stond was Cox Canyon Arch, die ook wel ooit Anasazi Arch wordt genoemd. Dankzij de Duitstalige site van Fritz Zehrer, een echte arches-liefhebber, hadden we een prima routebeschrijving. Door een gebied dat volop wordt gebruikt door oliemaatschappijen reden we naar de trailhead, zoals aangegeven parkeerden de auto direct achter een gasinstallatie. We twijfelden nog even flink wat voor kleding we aan zouden moeten doen tijdens onze korte hike, het was nog vrij fris maar het zag er wel naar uit dat het snel warmer zou gaan worden. Een luxe probleem dus, we waren uiteraard al lang blij dat we het slechte weer nu definitief achter ons hadden gelaten.

Fritz Zehrer had me nog wel een beetje zenuwachtig gemaakt. Want op zijn site schreef hij dat we onderweg een lastige klim van zo'n 3,5 meter tegen zouden komen. Ik was benieuwd of het mij zou lukken dit obstakel te overwinnen. Toen we op het aangegeven waypoint inderdaad een rotswandklim zagen was ik opgelucht, dit zag er echt niet moeilijk uit. Meteen daarna verdween die opluchting weer als sneeuw voor de zon, want nu pas zag ik dat we nóg een stuk omhoog moesten klimmen en deze tweede hindernis zag er heel wat lastiger uit. Omhoog zou wel gaan lukken, maar ja, straks moest ik hier ook nog naar beneden! Hans haalde me over om dit avontuur toch aan te gaan. Okay, ik ging mee naar boven. Of ik straks nog naar beneden zou durven of toch maar liever veilig boven zou blijven zitten, dat moesten we dan nog maar even afwachten!! Na de klim hoefden we nog maar een klein stukje te lopen, en daar was ie dan: onze eerste Aztec Arch. Onze verwachting werd helemaal waargemaakt, dit was echt een bijzonder exemplaar. De mooie vorm van de boog, veel groen er omheen, wat kleine rotsblokken die leuk als voorgrond konden dienen.... we waren dik tevreden.

Nadat we de nodige foto's hadden gemaakt was het tijd om terug te gaan naar de auto. We moesten zowaar nog even zoeken waar nu precies die lastige klim naar beneden moest worden gemaakt. En, zoals gewoonlijk, ik had me weer voor niets zenuwachtig gemaakt.

Gewoon even goed kijken waar ik mijn voeten moest plaatsen en op welke plekken ik me kon vasthouden, en zo kwam ik veilig en wel weer beneden.

Ook voor arch nummer 2 moesten we via een zanderige route naar de trailhead rijden. Omdat deze route veel wordt gebruikt door zwaar werkverkeer, was er sprake van flink wat spoorvorming. En dan komt je high clearance toch weer heel goed van pas, met een gewone personenauto zou dit ritje behoorlijk lastig zijn geweest. We parkeerden net voorbij een gastank, aan de rand van een slickrockplateau. Vandaar was het nog zo'n 450 meter lopen naar ons doel: Octopus Arch. De arch lag beneden ons, we keken er recht op. Ergens zouden we naar beneden moeten kunnen, maar zeker niet hier, dat was onmogelijk. Onze routebeschrijving gaf geen uitsluitsel, we moesten dus zelf op zoek. We liepen rechtsom, en dat bleek de juiste keuze te zijn. Want daar liepen we makkelijk naar beneden toe, en zo kwamen we dus onder Octopus Arch terecht. Qua vorm is die arch heel apart, zo met die twee aan elkaar vast zittende bogen. Maar als fotomodel was 't een ramp, we moesten recht tegen het licht in fotograferen en er stond ook nog eens een klein boompje flink in de weg. Een uitdaging dus, om toch te proberen er een zo flatteus mogelijk plaatje van te maken.

Bij de auto hebben we even uitgebreid gepicknickt. Heerlijk, dit hadden we nog niet vaak kunnen doen tijdens deze vakantie. Daarna zijn we snel weer op pad gegaan, want er stonden nog diverse arches op ons te wachten. Zoals Arch Rock, die we vonden op de bodem van een droogstaande wash, direct naast de weg. Het was een hele robuuste arch, met een stevige rotstoren er direct naast. De binnenzijde van de arch stond deels volgekrast met namen; sommigen daarvan stonden zo hoog dat we ons afvroegen hoe iemand daar ooit bij heeft gekund. Zou er ooit aan de onderzijde nog een hogere rots hebben gelegen, die inmiddels is weggespoeld? Of heeft iemand halsbrekende toeren uitgehaald om daar boven z'n naam in te kunnen krassen? We zullen het waarschijnlijk nooit weten.

Op naar arch nummer 4. Net als Cox Canyon Arch (aka Anasazi Arch) is ook deze boog onder twee verschillende namen bekend. In eerste instantie vonden we informatie onder de naam Rooftop Arch, later kwamen we voor diezelfde boog ook de naam Little Delicate Arch tegen. Vanwege de gelijkenis met die beroemde (en veel grotere) Delicate Arch in *Arches National Park*. Nou, om eerlijk te zijn vind ik die vergelijking wel een beetje mank gaan, echt veel lijken die twee niet op elkaar. Eigenlijk is de naam Rooftop Arch meer toepasselijk, want deze rotsboog ligt hoog bovenop een rotsplateau. En natuurlijk is het echt iets voor Hans om in zo'n situatie te besluiten om eens een stukje hogerop te klimmen, hij wilde die arch heel graag van dichterbij bekijken. Ik bleef beneden, via onze portofoons hielden we contact met elkaar. Het duurde even, maar toen kwam het bericht dat Hans had gevonden hoe hij heel dicht bij de arch kon komen. Het was te lastig om de juiste route via de portofoon aan mij uit te leggen, vandaar dat hij even terugkwam om mij op te halen. En even later zaten we dus, na wat klim- en klauterwerk, samen op een klein plateautje recht voor Little Delicate Arch. Of Rooftop Arch, wat je maar wilt. Ik was heel blij dat Hans me op was komen halen, want het was echt een prachtige plek om even lekker te gaan zitten en te genieten. Mooie arch, mooie omgeving, heerlijk weer en ook nog eens helemaal alleen op de wereld, wat wil je nog meer?

Volgens onze informatie zou zich in deze omgeving ook Drumstick Arch bevinden. Maar helaas, we vonden 'm niet. Waar we overigens helemaal niet rouwig om waren, want deze

arch was op ons lijstje al bij voorhand in de categorie 'niet echt bijzonder' ingedeeld. Ook van de twee volgende arches hadden we geen hoge verwachtingen. Petroglyph Arch en Peephole Arch waren wel heel eenvoudig op te sporen – de eerste lag direct naast de weg en de tweede zagen we een klein stukje verder ergens hoog in een rotswand zitten – maar ze waren inderdaad niet echt de moeite waard. Boomerang Arch stond één trapje hoger op ons prioriteitenrijtje, dus daarvoor wilden we wel weer wat extra moeite doen. Via een zijweg reden we een stuk het achterland in, en daarna moesten we een paar honderd meter via een zanderig pad omlaag lopen. Onderweg kwamen we nog een hele mooie spire tegen, heel smal aan de onderzijde en met een donkere kap op z'n kop. We schatten dat ie een meter of vijf hoog was, zo ongeveer. Maar ons belangrijkste doel van deze korte hike was dus Boomerang Arch, die hoog boven ons in de rotswand zat. We keken recht door het gat heen naar de blauwe lucht. Leuke arch hoor, die verdiende zeker een plaatsje in onze arch-hunt van vandaag.

Er stonden nu nog vier arches op ons lijstje. Maar drie daarvan bungelden daarop ergens helemaal onderaan, we hadden niet het idee dat die nog veel aan onze ervaring van vandaag zouden kunnen toevoegen. En omdat het inmiddels toch al wel behoorlijk laat aan het worden was, besloten we om die laatste drie arches niet meer te gaan zoeken. Alleen Kiss Arch, die wilden we nog wel zien. We reden opnieuw een zijweggetje in, maar daarbij stuitte we al snel op een bord met grote rode letters: "Danger! No Trespassing!" De dringende boodschap werd nog eens benadrukt met enkele rode bliksemschichten. Nou, dat liet aan duidelijkheid niets te wensen over, ook Kiss Arch zouden we vandaag niet gaan bekijken. Waarmee er dus abrupt een einde kwam aan ons Aztec Arches-avontuur.

Maar de dag was nog niet om. In het stadje Bloomfield hebben we een lekkere salade gegeten, en vervolgens zijn we doorgereden naar het recreatiegebied Angel Peak. Daar waren we in 2009 ook als eens geweest, en als je ons reisverslag van dat jaar er op na slaat, dan zie je dat we er toen bepaald niet positief over waren. Ik schrijf daar letterlijk: *"Ja, er waren badlands te zien vanaf het uitkijkpunt, maar die waren in geen enkel opzicht bijzonder of speciaal. Dus als je ooit in New Mexico over State Route 550 rijdt en je ziet het bordje Angel Peak staan, geen aandacht aan schenken en gewoon lekker door blijven rijden!"* Wat hadden wij het toen verkeerd gezien, zeg!! Een paar maanden geleden, tijdens onze voorbereidingen voor deze reis, waren we op een aantal zeer mooie foto's gestuit die blijkbaar in dit gebied waren gemaakt. Naar aanleiding daarvan zijn we toch maar eens wat meer informatie gaan zoeken, en wat blijkt: we zijn destijds in 2009 veel te snel gestopt. Want de weg loopt voorbij dat eerste, niet zo bijzondere uitkijkpunt nog 8 mijl verder, er zijn diverse stopplaatsen vanwaar je dus echt een prachtig zicht hebt over de uitgestrekte badlands. Met als blikvangers de rotsformaties Castle Rock en – uiteraard – Angel Peak. Deze keer hebben we natuurlijk wel de volledige 8 mijlen tot aan het laatste uitkijkpunt gereden, en hebben we onderweg diverse stops gemaakt. Ons advies is nu echt 100% tegengesteld aan dat van vijf jaar geleden: *"Als je ooit in New Mexico over State Route 550 rijdt en je ziet het bordje Angel Peak staan, neem dan zeker de tijd om die weg in te rijden en ga genieten van dit prachtige badlandslandschap!"*

Dag 13 – donderdag 15 mei 2014 : Farmington – Ah-Shi-Sle-Pah – Valley of the Gods – Goosenecks State Park – Mexican Hat

Gereden: 310 mijl

Ik had niet verwacht dat ik dit nog ooit zou schrijven, maar hier komt 't dan toch: we hadden allebei niet zo'n zin om de badlandsgebieden die we nog hadden gepland te gaan bezoeken. Ik weet 't, het klinkt bijna als heiligschennis!! De kleinere badlandsgebieden die nog op ons lijstje stonden zouden vast wel mooi zijn, maar de schoonheid van bijvoorbeeld Bisti Badlands zouden ze zeker niet kunnen evenaren. Maar om nu zomaar abrupt de San Juan Basin te verlaten, dat konden we nu ook weer niet over ons hart verkrijgen. Dus besloten we om nog één badlandsgebied te gaan bekijken, en daarna afscheid van New Mexico te nemen. Echt afscheid, allebei hebben we het gevoel dat we in dit deel van Amerika nu 'klaar' zijn. Voorlopig tenminste, want natuurlijk kan het zijn dat we nog nieuwe bestemmingen zullen vinden die ons over enkele jaren toch weer deze kant op trekken.

Dat ene badlandsgebied dat we nog wel gingen bezoeken, dat was een oude bekende van ons. Vooral Hans wilde heel graag nog eens naar de Ah-Shi-Sle-Pah Wilderness, met name vanwege de prachtige groep geelkleurige hoodoos die hij opnieuw op de foto wilde zetten. En zodoende gingen we via dezelfde gravelwegen waarover we een paar dagen geleden nog naar Valley of Dreams waren gereden naar het zuiden toe. Onderweg zagen we een schapenhoeder lopen, compleet met een grote kudde schapen en een hond die enthousiast bezig was al die beesten bij elkaar te houden. Onverwacht om dat zo te zien, maar wel heel leuk. Er liep ook een hele groep paarden rond, met een paar veulens erbij, ook dat was een welkome afwisseling tijdens onze lange rit. Op de Ah-Shi-Sle-Pah parkeerplaats stond een busje van een Amerikaans stel, de vrouw liet zich maar amper zien maar de man had wel zin in een praatje. Hij had er deze ochtend al een wandeling door de badlands op zitten, samen met zijn hond. We hebben gezellig een tijdje met hem staan te kletsen over al het moois dat het zuidwesten van Amerika te bieden heeft. En ondertussen liet zijn hond zich volop door ons aanhalen. Wat een lief beest was dat zeg, volgens mij had ze best wel met ons mee gewild op onze wandeling!

We liepen rechtstreeks naar de gele hoodoos toe. Om er daar achter te komen dat de zon precies aan de verkeerde kant stond, voor de mooiste shots zouden we recht tegen het licht in moeten fotograferen. Daar ging ons plan om de fotoserie van vijf jaar geleden aan te vullen. Ach, eigenlijk was het helemaal niet erg, het aantal fotomomenten werd tot een minimum teruggebracht en we hebben gewoon lekker zomaar wat rondgelopen in dit mooie gebied. Eerst dus bij die gele hoodoos, daarna ook nog bij een groep kleine mini-rotsjes die dicht bij elkaar zomaar op de bodem lagen. Net de eieren van Bisti Badlands, maar dan zonder de cracks. Heel lang zijn we niet in Ah-Shi-Sle-Pah gebleven, achteraf gezien was het misschien wel gekkenwerk dat we voor dit korte herhalingsbezoek zo'n grote afstand hebben gereden. Maar ach, op een of andere manier past het wel bij onze manier van reizen, die rare kronkels in de route en de enorme afstanden die we afleggen.....

Zoals ik al schreef: we zwaaiden New Mexico vaarwel en we gingen terug naar wat volgens ons de mooiste staat is van Amerika. Naar Utah, dus. Volgens mijn oorspronkelijke planning hadden we vanuit Farmington rechtstreeks naar Page (in Arizona) willen rijden, en van daaruit weer Utah in willen gaan. Maar we hadden nog genoeg dagen over om een langere route te kiezen. Langs Boulder, bijvoorbeeld. Hetzelfde Boulder waar we precies een week

geleden nog waren weggevlucht voor het slechte weer. En waar Little Death Hollow nog steeds op een bezoekje van ons lag te wachten. Ja, we weten het, het was gekkenwerk om die enorme afstand nu wéér te gaan overbruggen. Net iets voor ons, dus!

De San Juan Inn in Mexican Hat was ons vorige week prima bevallen. Dus zijn we daar maar eens gaan informeren of er een kamer beschikbaar zou zijn. En ja hoor, we konden er terecht. Na het avondeten zijn we naar het nabijgelegen Valley of the Gods gereden. En wat was het zalig om weer in ons favoriete rode-rotsen-landschap van Utah te zijn. Dat gevoel van verzadiging, dat ons in New Mexico toch wel even dwars had gezeten, hadden we hier helemaal niet. Het prachtige landschap van Valley of the Gods was voor ons weer puur genieten. Wat een verschil met dat commerciële circus dat Monument Valley is geworden, we voelden ons hier veel beter op onze plaats. Op het gebied van fotografie hadden we onze dag niet echt, want ook in Valley of the Gods hadden we op de meeste plaatsen te maken met veel te diepe schaduwen of juist veel te fel licht. En ook bij onze laatste bestemming van vandaag, Goosenecks State Park, was het maken van een geslaagde foto een wel hele lastige opgave. Vanaf het viewpoint keken we maar liefst 300 meter naar beneden, daar zagen we hoe de San Juan River zich via een aantal enorme bochten een weg heeft gebaand door het rotslandschap. Tussen de grenzen van het park heeft de rivier een lengte van maar liefst 8 kilometer, maar hemelsbreed heeft het water dan maar 1,6 kilometer afgelegd. Mooi om te zien, maar zonder panorama vrijwel onmogelijk om het goed op de foto vast te leggen. Het was sowieso ook al te donker aan het worden, de zon was al bijna onder. Tijd dus om terug te gaan naar ons mooie motel, en plannen te gaan maken voor de dag van morgen.

Dag 14 –vrijdag 16 mei 2014 : Mexican Hat - Natural Bridges NM - Boulder

Gereden: 235 mijl

Wat zijn we blij dat we er voor hebben gekozen om elf jaar na ons eerste bezoek aan Natural Bridges National Monument nog eens naar dat park terug te gaan. Destijds, in 2003 dus, hebben we de natuurlijke bruggen alleen vanaf de ver weg gelegen viewpoints gezien. En dat had nou niet echt een onwisbare indruk op ons achtergelaten. Natuurlijk hebben we altijd al wel geweten dat het veel mooier zou zijn geweest als we naar de bruggen toe zouden zijn gelopen, en ze van dichtbij zouden hebben bekeken. Maar dat het zó mooi zou zijn, nee, dat hadden we toch niet verwacht!! Natural Bridges National Monument bleek een onverwachte topper te zijn.

In het park loopt een 9 mijl lange eenrichtingsweg, met daaraan diverse parkeerplaatsen. We reden het viewpoint vanwaar je Sipapu Bridge in de verte kan zien liggen voorbij, en stopten kort daar voorbij op de parkeerplaats vanwaar het wandelpad naar deze brug begint. Via een geleidelijk dalend slickrockpad liepen we naar beneden, het pad ging daarna verder direct langs de rotswand af. De bodem van het dal lag nog diep beneden ons, via een metalen trap en enkele houten ladders kwam die bodem steeds een stukje dichterbij. Ik schat dat we zowat 600 meter hadden gelopen toen we een viewpoint bereikten vanwaar we een schitterend zicht hadden op Sipapu Bridge. Véél mooier dan vanaf het viewpoint dat langs de weg ligt. We genoten van de machtig mooie omgeving: de lichte tinten van het Cedar Mesa Sandstone, de verticale zwarte lijnen die over de rotswanden heen lopen, de vele bomen die nabij de brug staan. Via een slickrockplateau gingen we nog een stuk verder naar beneden, en hoe dichterbij we bij Sipapu Bridge kwamen, hoe meer we beseften hoe

indrukwekkend groot die is. De brug is 67 meter hoog, en heeft een spanwijdte van 82 meter. Het is daarmee de op één na grootste natuurlijke brug ter wereld, alleen Rainbow Bridge nabij Lake Powell is nog groter. Natuurlijk zijn we helemaal naar de brug toe gegaan, en er ook onderdoor gelopen. Er kabbelde een rustig beekje, en dankzij de aanwezigheid van het water groeide er hier heel veel vegetatie. De ruw om de onderste delen van de bomen heen gewikkelde twijgen en takken waren het bewijs dat het beekje er niet altijd zo onschuldig uit ziet, het gaat hier soms flink te keer! Overigens, gewoon omdat het leuk is om het hier even te vermelden: *Sipapu* is een woord uit de Hopi cultuur en het betekent: “*een poort waardoor zielen passeren op hun weg naar de spirituele wereld*”.

Toen we via het steile slickrockplateau weer naar boven klommen, kwamen we voor het eerst andere wandelaars tegen. En ook daarna hadden we zo nu en dan nog enkele andere tegenliggers, al met al was het dus geen eenzame maar ook zeker geen drukke trail. De weg terug omhoog was overigens best wel pittig hoor, het totale hoogteverschil bedroeg zo’n 150 meter en bezorgde ons nog heel wat zweetdruppels. Ook omdat de temperatuur inmiddels flink aan het oplopen was. De trail is op zich niet zwaar, maar als het hartje zomer is zou ik me er toch niet graag aan wagen!!

We schrokken van de tijd... hadden we echt zo ongelooflijk lang over een traintje van in totaal 2 kilometer gedaan?? Ja dus, het was al bijna elf uur in de ochtend en dat met nog twee trails en een lange rit voor de boeg. We hebben maar gauw even een boterham gegeten, en zijn toen aan trail nummer 2 begonnen. Deze keer was Kachina Bridge ons doel. Ook nu moesten we weer een heel eind afdalen, er was maar één ladder maar het aantal in het rotspad uitgeslepen traptreden was wel veel groter dan tijdens de eerste trail. Het was hier ook wat drukker, we kwamen heel wat mensen tegen die al op de terugweg waren en sommigen van hen waren echt zwaar aan het zwoegen..... rode koppen, hijgen, zweten..... Nou, zo we wisten in elk geval al wel wat ons op de weg terug omhoog te wachten stond.

Het woord *Kachina* verwijst naar de spirituele voorouders van de Puebloan Indians, die worden gerepresenteerd door de Kachina dansers die een belangrijke rol spelen in de Hopi cultuur. De opening van Kachina Bridge is bijna vierkant: de hoogte is 64 meter en de spanwijdte is 62 meter. De bovenzijde is veel dikker dan die van Sipapu Bridge, daardoor ziet Kachina er veel robuuster uit. En ook wel iets minder fotogeniek. Maar dat maakte ons niet uit, we vonden de omgeving weer helemaal geweldig. En ook hier hebben we weer véél meer tijd doorgebracht dan we van te voren hadden ingeschat, toen we weer boven waren twijfelden we zelfs of we nog wel tijd genoeg zouden hebben om ook nog naar de derde natuurlijke brug toe te lopen.

Maar omdat we zo enorm genoten hadden van deze eerste twee hikes, vonden we dat we Owachomo Bridge niet mochten overslaan. Dan maar wat later in ons motel, vanavond. We reden weer een stukje verder over de smalle rondweg, het bordje waarop het viewpoint voor Owachomo werd aangekondigd negeerden we want we wilden immers niet naar het uitkijkpunt toe, we wilden naar de trailhead! Het was dan ook een onaangename verrassing toen bleek dat met dat bordje ‘viewpoint’ ook die trailhead werd bedoeld, er kwam geen nieuwe parkeerplaats meer. Toen we dat beseften waren we er al te ver voorbij gereden, en omkeren op deze smalle eenrichtingsweg was uiteraard geen optie. Als we echt nog de trail naar Owachomo zouden willen doen, dan zouden we dus die hele route van 9 mijl nóg een

keer moeten gaan rijden..... We besloten om dat – gezien de krappe tijd – toch maar niet te doen. Al heb ik daar achteraf gezien wel wat spijt van, het is toch wel jammer dat we deze brug nu niet van dichtbij hebben gezien.

Eén ding over het park heb ik nog niet beschreven. Trouwe lezers van onze reisverslagen weten ongetwijfeld dat Hans heel graag de rotswanden afspeurt op zoek naar onverwachte pictographs en petroglyphs. En dat deed hij dus ook hier, tijdens onze wandelingen naar Sipapu en Kachina. Deze keer leverde zijn speurtocht wel een bijzonder mooi resultaat op, ergens langs een van de beide trails vond hij een prachtige archeologische site. We zagen diverse pictographs en petroglyphs, er zat bijvoorbeeld een hele serie handafdrukken bij, een soort slang, een geometrisch figuur dat ons deed denken aan het 44-panel dat we enkele jaren in New Mexico hadden gezien. Er waren ook twee vervallen kiva's, aan de binnenzijde van één daarvan stonden ook nog wat vage rotstekeningen. En er was een *metate*, dat is een steen waarop graan werd gelegd dat vervolgens met een andere steen, een *mano*, werd fijngemalen. Deze onverwachte toegift maakte de toch al mooie wandeling naar de natuurlijke brug nóg wat meer bijzonder.

Er stond een metalen kastje van de National Park Service, met daarin een informatiefolder. "*Greetings!*", zo begon de tekst, "*You have discovered one of the lesser known and least visited archeological sites at Natural Bridges.*" Gevolgd door een aantal regels waaraan we ons zouden moeten houden, niets meenemen, nergens op klimmen, de pictographs niet aanraken enzovoort. Er stond ook bij vermeld dat de locatie van deze site niet openbaar wordt gemaakt, en dat is dan ook de reden waarom wij hier niet exact zullen vermelden waar Hans 'm heeft gevonden. Iemand die hier echt in geïnteresseerd is moet dan maar even wat extra moeite doen, gewoon goed rondkijken terwijl je aan het hiken bent en hier en daar even wat alternatieve routes uitproberen. Dan moet het vast wel lukken om deze plek te vinden!

Het was al een heel eind in de middag toen we het park weer uitreden. We hadden op dat moment nog een rit van ruim drie uur voor de boeg, naar het plaatsje Boulder. De rit die ik eerder in dit reisverslag al heb beschreven als één van de allermooiste routes die we ooit hebben gereden. Deze keer ging het dus de andere kant op, en daardoor zag alles er toch net weer even anders uit dan een week geleden. Als je ooit zelf deze weg rijdt, houdt dan vooral de plek nabij milemarker 52 in de gaten: wat je daar te zien krijgt, een combinatie van de rode rotsen op de voorgrond met daarachter besneeuwde bergtoppen, is overweldigend mooi! Kortom, we vonden het heerlijk om hier weer te rijden. Het laatste stuk van de route ging van Hanksville naar Boulder, tussen de witte bomen door. Op die weg komen flink wat hoogtevverschillen voor, we hadden dan ook veel respect voor de vrouw die we daar zagen fietsen. Ze had het niet makkelijk, de klim waar ze net mee bezig was vergde duidelijk heel veel van haar. Een stukje verderop stonden twee andere vrouwelijke fietsers stil naast de weg, blijkbaar wachtten ze daar op hun achterop geraakte collega. We vroegen ons af waar ze naartoe op weg waren, het was immers al laat op de middag en Boulder was nog lang niet in zicht.

Omdat we zo laat waren, hoopten we maar dat we nog een slaapplek zouden kunnen vinden. Dat bleek gelukkig geen probleem te zijn, bij Pole's Place – waar we al ooit eerder hadden overnacht – hadden ze nog een kamer voor ons vrij. Of we alsjeblieft wel voorzichtig

wilden zijn met parkeren, zo vroeg de vriendelijke dame in het kantoortje, ze had bij de parkeerplaats met veel zorg een aantal bloemenperkjes aangelegd. Mede dankzij de kleurrijke bloemenperkjes bleek de veranda een prachtige plek te zijn om even lekker te gaan zitten relaxen met mijn e-reader. Tot het moment dat ik naar binnen moest vluchten omdat ik zowat werd lek geprikt door een heel stel muggen.....

Dag 15 – zaterdag 17 mei 2014 : Boulder - Little Death Hollow - Escalante

Gereden: 104 mijl

Ik was al jarenlang op de hoogte van het bestaan van de slot canyon Little Death Hollow. Maar nog nooit had ik serieus overwogen om er naar toe te gaan, het was immers een véél te lange hike voor ons. Maar toen we tijdens onze voorbereidingen voor deze reis foto's en een prachtig YouTube-filmpje van de canyon tegenkwamen, begon het toch te kriebelen..... van een heel voorzichtig *'zouden we het toch niet eens moeten gaan proberen'* ging het naar *'what the heck, we doen 't gewoon en we zien wel hoe ver we komen!!'*. Vorige week had de sneeuw ons nog dwars gezeten, maar voor deze 17de mei werd er prima weer voorspeld. Dus zat er ons niets meer in de weg, we gingen ervoor!!

Om zes uur 's ochtends vertrokken we uit Boulder voor de lange rit naar de trailhead. Recht tegen de laagstaande zon in (lastig!!) gingen we via de Burr Trail naar het oosten. We besloten om niet de kortste weg naar de trailhead te nemen, we waren bang dat de wash waar we dan doorheen zouden moeten rijden na het slechte weer van vorige week misschien nog wel te modderig zou zijn. Dat betekende 13 extra mijlen rijden, maar liever dat dan het risico dat we halverwege de Wolverine Loop Road weer om zouden moeten draaien.

Bepakt en bezakt – we moesten immers voor een lange dag aan eten en drinken meenemen – begonnen we tegen achten aan onze wandeling. Uiteraard hing de GPS grijpklare aan Hans z'n riem, we wilden immers wel zeker weten dat we de goede richting in zouden lopen. Maar eigenlijk hadden we dat apparaat helemaal niet nodig, want de route wees zich vanzelf. Links en rechts van ons zagen we – op flinke afstand – rotswanden. En die bogen vóór ons in een V-vorm naar elkaar toe; we konden gewoon simpelweg naar het puntje van de V toe lopen. Via een zanderig pad gingen we het dal in. Het was gelukkig geen los zand, en er waren ook geen noemenswaardige hoogteverschillen. Waardoor het, zoals we ook al hadden verwacht, een heel eenvoudige wandeling was. Maar wel ver..... pas na zo'n zes-en-een-halve kilometer lopen bereikten we het begin van de slot canyon. Die op zijn beurt ook nog eens 8 kilometer lang was.

Tijdens de lange aanlooproute had Hans z'n fototoestel in zijn rugzak laten zitten, dat loopt immers makkelijker dan dat je 'm los meeneemt. Maar nu we het begin van de canyon hadden bereikt werd ie natuurlijk tevoorschijn gehaald. Het statief – onmisbaar in zo'n smalle kloof – werd uitgeklast, het fototoestel werd er op geschroefd en aangezet, het eerste shot werd uitgezocht..... en toen begon Hans heel bedenkelijk te kijken. *"'t Lijkt wel of de batterij niet goed is opgeladen...."*, liet hij me weten. Ach, ik maakte me absoluut nog geen zorgen, we hebben immers altijd een reservebatterij in onze rugzak zitten. Die zorgen kwamen pas toen Hans er direct aan toevoegde: *"en ik weet niet zeker of ik de reservebatterij heb ingepakt..."* Nu nemen wij altijd twee fototoestellen mee, behalve in slot

canyons. Want je hebt daar immers een statief nodig, uit de hand fotograferen heeft weinig zin. Vandaar dus dat mijn toestel in de auto was achtergebleven. Na Hans z'n woorden vreesde ik dus dat we vrijwel geen foto's zouden kunnen maken van deze slot canyon, dat zou dan toch echt wel een flinke afknapper zijn. Maar gelukkig, een zoektocht door Hans z'n rugzak leverde toch de reservebatterij op. Opluchting!!

Het eerste gedeelte van Little Death Hollow was nog niet heel bijzonder, de wanden weken al snel weer uiteen en van een echte slot canyon was dus nog geen sprake. Het werd weer smaller, weer breder, weer smaller..... eerlijk gezegd liet het echte slot canyon gevoel wat langer op zich wachten dan we hadden gehoopt. En net nadat we aan elkaar bekenden dat we toch wel wat teleurgesteld waren, kwam 't dan toch: Little Death Hollow werd smaller, hoger en vooral ook véél mooier! We hadden er ver voor moeten lopen, maar voor die inspanning werden we nu gelukkig toch volop beloond!

Natuurlijk moet je een slot canyon niet midden overdag bezoeken, en al zeker niet op een zonnige dag. Want als de zon ergens schuin boven de canyon staat, dan krijg je enorme licht/donker-contrasten. Maar ja, met zo'n lange aanrij- en aanlooproute ontkom je er niet aan dat je op het slechtste tijdstip van de dag in de canyon bent. We kwamen nu steeds meer prachtige slot canyon gedeeltes tegen, maar veel van die plekken waren gewoonweg niet fotografabel. Hans concentreerde zich dan ook vooral op de stukken waar het licht wél goed was, ik liep dan ondertussen vooruit om alvast te gaan kijken waar hij zijn statief daarna weer op zou kunnen zetten.

Lange tijd kwamen we vrijwel geen obstakels tegen, we vorderden dus gestaag. Er was één plek waar we even moesten schuifelen, rug tegen de ene wand, voeten tegen de andere, en zo steeds een stukje naar opzij schuiven totdat deze kleine hindernis was overwonnen. Makkie.... Maar niet veel verder was er ineens een drop off, het pad ging hier abrupt omlaag, de afstand naar beneden toe kon worden overbrugd met behulp van een rotsblok waar je je naar toe af moest laten zakken, en waar vanaf je dan vervolgens nog zo'n stuk omlaag kon klimmen. Met wat moeite was 't wel te doen allemaal, het lastigste was om ook het statief en het fototoestel veilig omlaag te krijgen. Uiteindelijk besloot Hans om eerst maar eens op vooronderzoek uit te gaan, terwijl ik boven bleef wachten. Al gauw kwam hij terug. Een stukje verder kwam er opnieuw een drop off en aan de onderzijde daarvan lag een flinke plas modder, zo vertelde hij. We besloten om ons daar maar niet meer aan te wagen, we hadden immers van te voren al afgesproken dat we niet helemaal tot het einde van de canyon door zouden lopen. We waren sowieso al veel verder gekomen dan we vooraf hadden verwacht, het was dus een goed moment om aan de terugweg te beginnen.

We hebben vaak gepauzeerd.... even zitten, schoenen uit, wat eten en drinken..... Maar op gegeven moment ging vooral mijn rechtervoet toch protesteren, elke stap deed nu pijn en we hadden nog meer dan 6 kilometer voor de boeg. Onderweg kwamen we nog een rotsblok tegen met enkele petroglyphs, opnieuw een mooi excuus om even te gaan zitten terwijl Hans nog wat foto's maakte. In een langzaam tempo zijn we naar de auto teruggelopen, toen we daar weer aankwamen zagen we op de GPS dat we maar liefst zestien-en-een-halve mijl (ja echt, mijlen, geen kilometers!) hadden gelopen. Ruim 26 kilometer, we konden trots zijn op ons zelf. En wat was ik blij met de hoge wandelschoenen die ik een paar maanden

geleden had gekocht, het is zonder enige twijfel de beste aankoop die ik ooit voor een vakantie heb gedaan.

We durfden het nu wel aan om op de Wolverine Loop Road voor de korte route te kiezen. In eerste instantie leek dat niet de juiste keuze te zijn, de dirtroad lag hier helemaal bezaaid met keien en ons tempo lag noodgedwongen heel erg laag. Maar al snel werd de weg beter, en ook de wash die we deze ochtend bewust hadden vermeden lag er prima bij. Na ruim 15 mijl bereikten we de verharde weg, de Burr Trail dus. Die loopt dwars door de mooie Long Canyon heen, bekend terrein voor ons maar daarom niet minder mooi.

Aan mooie routes geen gebrek in Utah. Want na de Wolverine Loop Road en de Burr Trail mochten we nu ook nog eens gaan genieten van de Hogsback, de smalle weg waaraan langs weerszijden een magnifiek slickrockgebied is te zien. Hoe vaak je hier ook rijdt, het blijft imponeren. Net voorbij de Hogsback zagen we drie fietsers voor ons..... hé, dat waren dezelfde drie vrouwen die we ook gisteren hadden zien rijden. In het voorbijrijden stak Hans waardierend zijn duim voor hen omhoog: *respect dames, voor wat jullie hier presteren!*

We wilden in het Circle D Motel gaan overnachten. Maar het bordje "No Vacancy" maakte een eind aan dat plan. Gelukkig was er nog wel plaats in de Prospector Inn. Alleen niet, zoals we graag zouden hebben gewild, op de begane grond. Dus moesten die arme vermoeide benen van ons ook nog twee keer die hele trap op en neer, om de bagage naar binnen te brengen. En daarna nóg eens, we moesten immers ook nog wat gaan eten. We waren benieuwd hoe onze beenspieren morgenvroeg aan zouden voelen.

Dag 16 – zondag 18 mei 2014 : Escalante - Red Canyon - Bryce Canyon NP - Tropic

Gereden: 114 mijl

Nou, die beenspieren voelden prima aan! Ondanks de lange hike van gisteren hadden we geen spierpijn, geen zere voeten.... dat gaf dus mogelijkheden voor deze nieuwe dag. Toch besloten we om het voor de zekerheid maar even rustig aan te doen, het leek ons wat al te optimistisch om de lange Fairyland Loop Trail in Bryce Canyon (die al jarenlang op ons verlanglijstje stond) vandaag al te gaan lopen. Die schoven we dus een dagje vooruit, naar maandag.

Maar ja, dan is er natuurlijk nog wel een zondag die gevuld moet worden. Er stonden nog een paar eenvoudige, korte trails op het programma. Eigenlijk waren die alleen bedoeld als opvulling, voor als we ergens een uurtje over zouden hebben. Maar nu werden ze dus gepromoveerd naar 'belangrijkste bestemming van vandaag'. We hadden geen wekker gezet, dus we werden pas schandalig laat wakker, om 8 uur 's ochtends om precies te zijn. Voor het ontbijt zijn we naar het restaurant van ons motel gegaan, en daarna zijn we ook nog eens op ons dooie gemak onze spullen gaan inpakken. Het was kwart over 10 toen we eindelijk in de auto zaten..... normaal gesproken hebben we er dan al een lange autorit en/of een stevige wandeling op zitten!!

De Mossy Cave Trail in Bryce Canyon National Park kon ons niet bekoren. De grot deed ons helemaal niets. Misschien dat het in de winter – als er hier veel ijspegels hangen – wel mooi is, maar op dit moment vonden we het maar een saaie plek. Het bijbehorende watervalletje

was leuk, maar ook niet echt indrukwekkend. Weinig enthousiasme dus van ons over deze trail.

Vlak bij Bryce Canyon ligt een uit meerdere delen bestaand recreatiegebied dat Red Canyon wordt genoemd. Iedereen die vanuit het westen ooit naar Bryce Canyon is gereden, kent ongetwijfeld die mooie korte rotstunneltjes waar je dan onderweg doorheen rijdt. Nou, die vallen dus onder het grondgebied van Red Canyon. Er zijn daar diverse trails aangelegd, één ervan hadden we een aantal jaren geleden al eens gelopen. Die korte wandeling naar Losee Arch was ons toen prima bevallen, vandaar dat we heel graag nog eens een stukje van Red Canyon wilden gaan bekijken. We hadden er drie trails uitgezocht, omdat we tijd genoeg hadden kozen we voor de langste van die drie: de 2,5 mijl lange Golden Walls and Castle Bridge Loop Trail.

De trailhead ligt direct naast Highway 12, dicht bij het Visitor Center van Red Canyon. Maar omdat het erg slecht stond aangegeven, kostte het ons wat heen en weer gerij voordat we eindelijk op de juiste parkeerplaats stonden. Ik besloot voor zo'n kort en simpel traintje mijn hoge wandelschoenen maar even achterin de auto te laten, mijn oude lage schoenen zouden hier zeker wel genoeg zijn. In het begin was de trail heel eenvoudig, we staken een droogstaande wash over en liepen daarna via een bospad richting de rode rotsen. Het pad begon nu te stijgen, links van ons zagen we een mooie 'muur' van Bryce Canyon-achtige rotsen. Ik begon nu wel spijt te krijgen dat ik die oude schoenen had aangedaan. Het pad was ontzettend smal, en lag rechts nét wat hoger dan links. Bovendien lag het hartstikke vol met kleine glijerige kiezelsteentjes. En nu merkte ik dat die lage schoenen me toch wel veel minder grip opleverden..... ik had voortdurend het gevoel dat ik scheef in mijn schoenen stond. En dat liep niet echt prettig. De omgeving was wel aardig om te zien, maar niet meer dan dat. Er waren hier en daar wat leuke rotsformaties, maar de wetenschap dat het veel mooiere Bryce Canyon direct om de hoek lag maakte dat we er toch wat spijt van hadden dat we voor deze trail waren gegaan.

We hadden voor de aankomende nacht nog geen slaappleats geboekt. We liepen een wat goedkoop aandoend motel binnen, een schoonmaakster beloofde iemand van de receptie te waarschuwen maar er kwam niemand opdagen. Nou, dan niet hoor, we zoeken wel even verder. Het volgende motel zag er juist heel duur uit. En die indruk was juist, 140 dollar voor één nacht gingen we echt niet betalen. Dus reden we maar weer verder. De beide Best Westerns vlak bij Bryce Canyon lieten ons weten dat er "No Vacancy" was, en zo kwamen we uiteindelijk in het plaatsje Tropic terecht. Waar we een prima kamer vonden tegen een heel redelijke prijs. En met een mooie veranda voor de deur, het was een ideale plek om er eens lekker voor te gaan zitten met mijn e-reader. De zon was perfect, nét niet te warm. En mijn boek, Duizend Schitterende Zonnen van Khaled Hosseini, was heel erg boeiend. De wandelingen van vandaag hadden me niet kunnen bekoren, maar hier op dit mooie plekje in Tropic had ik het heel erg goed naar mijn zin. Ik had er echt moeite mee om mijn e-reader uit te zetten toen het tijd werd om te gaan eten.

's Avonds zijn we nog even naar Bryce Canyon gereden. Zonsondergang in Bryce is niets nieuws voor ons, maar dat maakt dus écht niets uit. Want het is en het blijft zo overweldigend mooi om al die hoodoos zo dicht op elkaar in het amphitheater te zien staan, ik vind het een van de meest schitterende plekken in het zuidwesten van de Verenigde

Staten. Dus, als besluit van deze dag, een foto van dat amphitheater om aan te tonen dat ik daarmee dus zeker niet overdrijf!

Dag 17 – maandag 19 mei 2014 : Tropic - Bryce Canyon National Park - Kanab

Gereden: 94 mijl

Twee jaar geleden hadden we in Bryce Canyon de Peekaboo Trail gelopen. En dat was ons zo goed bevallen dat we ook deze keer een van de langere trails in dit prachtige park hadden uitgekozen, de Fairyland Loop Trail om precies te zijn. Dertien kilometer lang dalen, klimmen, dalen en weer klimmen door een landschap met de meest schitterende hoodoos, we hadden er zin in!

Rond half 8 parkeerden we onze auto bij Fairyland Point. Het weer was perfect voor onze hike, de zon scheen volop maar het was nog wel lekker koel. We liepen direct vanaf de trailhead omlaag, via het smalle en nog stille wandelpad. Het ene moment liepen we dicht tussen de hoodoos door, het andere moment hadden we weer een weids uitzicht over de wit-oranje heuvels die op dit vroege tijdstip nog perfect door de zon werden belicht. De eerste anderhalve mijl was het heel veel dalen en slechts nu en dan een stukje klimmen, daarna moesten onze benen serieus aan het werk toen het klimmen flink de overhand kreeg. Het werd wel wat drukker op de trail, soms werden we ingehaald door snellere wandelaars, en we kwamen ook steeds vaker mensen tegen die in tegengestelde richting liepen. Misschien kwamen zij wel vanaf Sunrise Point, zo vermoedden we, dat is de andere plek vanwaar je aan deze hike kan beginnen.

Zowat halverwege de wandeling – we waren inmiddels weer een heel stuk gedaald – namen we even een korte omweg. Want natuurlijk wilden we wel graag *Tower Bridge* zien, een mooie zandstenen muur met twee rotstorens waar een verticale brug tussen zit. Het was hartstikke groen rondom het wandelpad, er stonden veel bomen onder Tower Bridge. In één van die bomen zat een Blue Jay, een blauwe vogel met een mooie kuif die vrolijk van tak naar tak sprong. Hans heeft nog zo z'n best gedaan om hem te fotograferen, maar het beestje zat steeds net te veel achter de bladeren verborgen. Gelukkig bleek de Tower Bridge een wat makkelijker foto-object te zijn.

We mochten weer klimmen. Een lange, stevige klim helemaal tot aan de rim van de canyon. Voortdurend liepen we door die prachtige hoodoo-sprookjeswereld, ik begrijp heel goed waardoor degene die de naam voor deze wandeling heeft verzonnen geïnspireerd is geweest. De zon was ondertussen heel wat krachtiger geworden, het was maar goed dat we zonnebrandolie in onze rugzak hadden gedaan. Want die hadden we nu hard nodig! We bereikten de rim van de canyon bij Sunrise Point. En daar liepen we zomaar ineens tussen hele hordes toeristen die alleen voor de uitkijpunten komen (ze weten niet wat ze missen!!) De drukte duurde niet lang, we liepen via de Rim Trail weer van Sunrise Point en dus ook van de grote groepen mensen vandaan.

Op sommige plekken moesten we nog steeds klimmen, hier en daar zelfs best wel steil. Pffff, ik begon het nu wel te voelen hoor, al die inspanning. Het wandelpad draaide even een heel stuk van de canyon weg, we liepen over een bospad vanwaar we slechts nu en dan zicht hadden op de hoodoos. Maar vanaf de schaarse plekken waar vandaan we de canyon wél konden zien, hadden we wel een enorm weids uitzicht. We zagen onder andere de wel heel

makkelijk herkenbare rotsformatie *Sinking Ship*, die schuin omlaag het landschap in lijkt te zakken.

Nog steeds kwamen we zo nu en dan andere wandelaars tegen, sommigen van hen herkenden we zelfs! Van een paar uurtjes eerder, toen we ze ergens beneden in de canyon ook al hadden gezien. Een stel zag dat ik er langzaam aan wel een beetje doorheen zat. *"You're almost there!"* spraken ze me bemoedigend toe. En ja hoor, Fairyland Point kwam nu snel dichterbij, onze wandeling zat er op. We waren weer een prachtige ervaring rijker.

We besloten om weer in Kanab te gaan overnachten, we hebben nu eenmaal een zwak voor dat plaatsje. Gelukkig hadden ze bij Aikens Lodge nog een kamer voor ons vrij, en wat voor één! Een grote zit/slaapkamer met een tweepersoonsbed, en daarnaast nog twee kleinere slaapkamers met elk ook nog een tweepersoonsbed. Die moeten we onthouden, want wie weet..... misschien willen we over enkele jaren wel eens met z'n allen naar Amerika toe. Rob en Elina, Melanie en Marcel, en natuurlijk ook kleindochter Oona. Eén extra bed erbij, dan kan de hele familie hier slapen!

Dag 18 – dinsdag 20 mei 2014 : Kanab - Huntress Slot Canyon - Zion NP - Kanab

Gereden: 93 mijl

Soms heb je meteen 's ochtends als je wakker wordt al het idee dat het een topdag zal gaan worden. En soms zie je het juist helemaal niet aankomen, en is het een enorme verrassing als een dag als absolute topper in je reisverslag terecht komt. Deze dinsdag de 20e mei valt in die tweede categorie.

De kleine Huntress Slot Canyon was pas op het allerlaatste moment in ons draaiboek terecht gekomen. Er is op internet maar nauwelijks iets over te vinden, we hadden maar één bron waar we wat summier informatie vandaan hadden. En twee foto's. Mooie foto's..... die ons er toe brachten om even wat tijd voor deze canyon vrij te maken. We kwamen er immers toch langs, en de hike er naar toe was niet zo lang.

We parkeerden de auto langs State Route 89, ergens tussen Kanab en Mount Carmel Junction. Het gebied waar we nu te voet verder gingen, leek wel wat op het terrein waarover we eerder tijdens deze vakantie naar Red Canyon Slot waren gelopen. Niet gek natuurlijk, want zo ver zaten we daar niet vandaan. Wat struiken, wat zandheuvelds, en dan als sluitstuk een behoorlijk steile zandduin waar vanaf we ons omlaag lieten zakken, een wash in. En zowat 1 kilometer nadat we aan onze trail begonnen waren, stonden we al bij de ingang van Huntress Slot Canyon. En dat was letterlijk en figuurlijk meteen al een échte binnenkomer: de hoge wanden stonden heel dicht bij elkaar, aan de onderzijde van die wanden stonden prachtige Zebra-Canyon-achtige strepen. We liepen de canyon in, moesten even een heel eenvoudig klimmetje omhoog maken, en direct daarna kwamen we in een soort van grot terecht. We waren helemaal omsloten door de rotswanden. Een smalle schoorsteen bood naar links toe nog een doorgang, aan de onderzijde waren een paar takken neergezet om de klim omhoog wat makkelijker te maken.

Hans waagde zich aan dit karwei. Makkelijk ging dat niet, er waren maar nauwelijks plekken waaraan hij zich vast kon houden en hij moest er dan ook behoorlijk wat moeite voor doen om boven te komen. Ik ging hem een klein stukje achterna, net ver genoeg om de foto-

apparatuur aan hem door te kunnen geven. Aan de rest van de klim waagde ik me niet, als Hans er al zo'n moeite mee had dan was het voor mij zeker onhaalbaar. Ik kon Hans niet meer zien, maar nog wel horen. Leuk hoor, als je daar zit te wachten en je hoort regelmatig even roepen "*dat 't zo ontzettend mooi is*", en "*dat 't licht helemaal perfect is*". Gevolgd door opmerkingen als "*Zit je nog goed daar beneden, ik wil nog even een paar foto's maken hoor!!*" Ja hoor, ik zat prima daar beneden. Al had ik natuurlijk wel heel graag met eigen ogen willen zien waar Hans zo enorm enthousiast over was.

't Duurde best wel een tijd voor hij weer bovenin de schoorsteen verscheen. Nadat foto-apparatuur en echtgenoot weer veilig tot in de grot waren afgedaald, kreeg ik nog eens te horen hoe mooi deze slot canyon wel niet was. Prachtige golvende wanden in diverse kleurschakeringen, waar het licht helemaal perfect in viel. Het begaanbare gedeelte van de canyon was wel heel kort, hooguit enkele tientallen meters. Maar, zo vertelde Hans, wel enorm fotogeniek. Het had hem heel wat toeren gekost om zijn statief ergens in die kleine ruimtes tussen de wanden in voor elk nieuw shot weer een stabiele plek te geven, vandaar dus dat het best wel lang geduurd had daarboven.

Ook nu hij weer beneden was kon hij maar niet stoppen met fotograferen. Want ook dat korte stukje tussen de grot en de ingang van de canyon was schitterend om te zien. De poten van het statief werden weer alle kanten op gebogen, en soms tegelijk tegen de linker- en de rechterwand geplaatst. Op gegeven moment moesten we toch echt stoppen, de zon kwam langzaam aan hoger te staan en het licht werd dan ook steeds slechter. Maar dat maakte niet uit, Hans had enorm veel foto's gemaakt dus daar zou vast wel iets bruikbaars tussen zitten.

We hebben bij onze auto uitgebreid gepicknickt, en zijn toen naar Zion National Park gegaan. Via State Route 9, we reden dus vanuit het oosten het park in. Het was al zeven jaar geleden dat we dit deel van het park hadden gezien, en wauw.... het was zelfs nog mooier dan dat ik me herinnerde. Wat een prachtige kleurrijke rotsomgeving, en wat een schitterende weg die daar doorheen slingert. We wisten dat het lastig zou zijn om een parkeerplaats in het park zelf te kunnen vinden, maar Hans wilde het toch wel even gaan proberen. En we hadden geluk..... er reed net een auto van de overvolle parkeerplaats weg en daarmee kwam er voor ons dus een plekje vrij. We hadden een aantal wat minder bekende korte hikes in Zion uitgezocht. Maar wat we eigenlijk nog veel liever zouden willen doen, dat was de befaamde hike door The Narrows. Waarbij je dus voortdurend door het water van de Virgin River heen moet lopen. Meestal gaan we al in april op vakantie, en helaas is dat te vroeg om door dat koude water heen te gaan banjeren. Vandaar dus dat het er nog steeds niet van was gekomen om door The Narrows te gaan lopen. Maar hé, we waren nu een maandje later, waarom niet eens even informeren bij het Visitor Center hoe de waterstand op dit moment was?

Het water zou nog wel wat koud zijn, zo kregen we te horen. Maar de hoogte van het water viel voor de tijd van het jaar erg mee, op de meeste plaatsen zou het hooguit tot aan onze knieën komen. Goh, dat was goed nieuws zeg! We hoefden er echt geen seconde over na te denken, de korte hikes werden resoluut uit ons middagprogramma geschrapt en vervangen door The Narrows. We zijn eerst even teruggelopen naar de auto, waar we onze wandelschoenen hebben vervangen door sandalen. Wel van die stevige sandalen hoor, met

een dichte neus. Mijn stokken gingen mee, en uiteraard ook de fototoestellen en zelfs het statief. En nu maar hopen dat we straks in het water niet onderuit zouden gaan, voor onszelf zou dat niet zo erg zijn (okay, liever niet natuurlijk) maar voor de fototoestellen zou het kopje-onder-effect heel wat meer dramatisch zijn.

Met de shuttlebus reden we naar de trailhead. Vanwaar we eerst ruim anderhalve kilometer over een mooi aangelegd pad moesten lopen, tot aan het strandje vanwaar je het water in kan. Op het strandje stonden veel mensen die graag hun voeten droog hielden, en voor wie dit dus het eindpunt van de wandeling was. Maar ook in het water was het druk, er liepen tientallen mensen in de rivier. Vooral dicht langs de hoge rotswanden, waar het minder diep was. Ook wij waagden ons in het water, de kou viel reuze mee. Er lagen wel heel veel grote en kleine stenen in het water, en dat liep behoorlijk lastig hoor. Ik was dan ook heel blij dat ik mijn stokken had meegenomen, zodat ik wat makkelijker mijn evenwicht kon bewaren. Niet iedereen was daarin overigens even succesvol, tot twee keer toe zagen we iemand uitglijden en grotendeels kopje onder gaan!

Dankzij de mensen die voor ons liepen konden we mooi afkijken wat de makkelijkste route was. De ene keer liepen we rechts langs de rotswand af, dan moesten we weer oversteken naar de andere kant om een stukje links te gaan lopen. Soms door het water, dan weer een stukje over een zandbank. En vaak stoppen, om even rustig om ons heen te kunnen kijken en te genieten van de machtig mooie omgeving. Wat was het hier fantastisch!!! Wat waren we ontzettend blij dat we nu toch eindelijk deze hike konden doen, ondanks dat onze verwachtingen vooraf al best hoog waren geweest slaagde The Narrows er toch in om ons nog heel erg te verrassen.

Hoe verder we kwamen, hoe kleiner het aantal mensen dat nog door het water liep. Al werd het nooit echt eenzaam, we zagen toch wel voortdurend andere mensen om ons heen. Vooral mensen die al op de terugweg waren, en die ons dus tegemoet kwamen. Maar ook nog zeer regelmatig mensen die net als wij nog de canyon in liepen. Het aantal stenen op de bodem werd wat minder, waardoor het allemaal wat minder wiebelig en dus wat makkelijker werd. Maar ons tempo lag wel ontzettend laag, we namen echt de tijd om van de omgeving te genieten en uiteraard ook om veel foto's te maken. Het enige wat me niet beviel, dat was de stug doortikkende tijd op mijn horloge. Goh, wat was het al laat..... En we moesten nog dat hele eind teruglopen, nog met de shuttlebus terug naar de parkeerplaats, daarna weer terug naar Kanab..... Tja, nu al omdraaien was echt geen optie. Dan maar heel laat 'thuis' vanavond, het was niet anders.

Maar op gegeven moment moet je dan toch echt gaan besluiten om terug te gaan. "*Nog één bocht*", zo was de afspraak, "*daarna gaan we terug.*" Laat nou net ná die bocht een van de allermooiste stukken komen, de wanden waren hoog, donker en stonden heel dicht op elkaar. Schitterend was het. Okay, nog één bochtje dan..... Daarna zijn we met heel veel spijt toch echt omgedraaid. En hebben we meteen met elkaar een afspraak gemaakt: we gaan deze hike absoluut nog eens overdoen, maar dan beginnen we wel 's ochtends vroeg zodat we nog veel verder kunnen gaan.

Qua tijd viel de terugtocht enorm mee. We stopten nu minder vaak voor foto's, en sneller dan verwacht kwam het strandje weer in zicht. Net op een van de allerlaatste plekken waar

we moesten oversteken vergisten we ons in de route. Voortdurend hadden we – zoals ze in het Visitor Center al hadden gezegd – niet meer dan kniehoog door het water gelopen. Maar nu kozen we dus net even een verkeerde geul uit, en ineens stonden we tot onze heupen in het water. En dan blijkt je broek toch even heel wat minder snel te drogen dan wanneer alleen het onderste stukje nat is..... Ach, het kon ons niet deren. Dan maar met een natte broek de shuttlebus in, we zullen heus niet de eersten zijn die dat is overkomen.

Het was jammer dat we gisteren, toen we in Kanab aankwamen, niet meteen voor 2 nachten hadden geboekt. We moesten nu, op dit late tijdstip, nog op zoek naar een motel. Natuurlijk reden we meteen naar 'onze' Aikens Lodge, maar daar zat alles al vol. Net zoals in de andere motels die we daarna probeerden. We moesten nu dus echt op zoek, dat is iets dat ons niet vaak overkomt. Uiteindelijk vonden we toch nog een vrije plek, in de Royal Inn & Suites om precies te zijn. Nou, er was echt niks "Royal" aan dit motel, behalve de prijs helaas.

Met het restaurant troffen we het beter. Toen we bij het Houston Trails End Restaurant binnenliepen was er plek genoeg, en al snel werd onze bestelling opgenomen. Meteen daarna kwam er een heel reisgezelschap binnen en zat de hele tent hartstikke vol, waren wij mooi even op tijd binnen zeg. En – ook heel belangrijk natuurlijk – we hebben er prima gegeten. Daarna vonden we met enige moeite nog de energie om even bij de plaatstelijke supermarkt binnen te lopen, handig want dat betekende dat we morgenvroeg meteen naar onze volgende bestemming zouden kunnen rijden. De hike naar Canaan Mountain beloofde al net zo'n topper te gaan worden als de magnifieke Narrows-wandeling van vandaag.

Dag 19 – woensdag 21 mei 2014 : Kanab – Water Canyon – Valley of Fire SP – Las Vegas

Gereden: 236 mijl

Wakker worden is soms best wel moeilijk, 't is immers zo heerlijk om lekker lui in bed te blijven liggen. Maar zo gauw ik naast mijn bed sta is dat luie gevoel meestal snel over, en heb ik direct zin om aan de dag te beginnen. Zeker als er zoiets spannends als de klim naar Canaan Mountain op het programma staat. Maar vandaag lukte het niet..... ik werd moe wakker en de energie wilde niet komen..... Drie zware hikes in vier dagen tijd hadden blijkbaar toch hun tol geëist. Ik zag – letterlijk – als een berg op tegen de plannen van vandaag.

De wandeling die we hadden gepland bestaat uit twee delen. Eerst zouden we een redelijk eenvoudige klim omhoog moeten maken tot aan een korte rotskloof met een serie kleine watervalletjes. Voorbij die watervallen zou dan een tweede klim volgen, veel langer en veel zwaarder. Waarna we zouden worden beloond met een fantastisch slickrocklandschap en een weids uitzicht over de omgeving. Al tijdens de planning thuis twijfelde ik enorm aan de haalbaarheid van dat tweede deel, klimmen vind ik niet eens zo erg maar afdalen..... dat is zo belastend voor mijn voeten. Ik herinnerde me nog maar al te goed onze hike in Yosemite National Park, naar de top van Upper Yosemite Falls. Toen ik strompelend naar beneden ben gekomen en op het eind echt geen stap meer kon verzetten. *'We klimmen in elk geval tot aan Water Canyon', zo hadden we thuis al afgesproken, 'en dan zien we ter plekke wel of we de klim naar Canaan Mountain nog aandurven'.*

We reden naar de plaats Hildale, net op de grens van Arizona en Utah. Ik heb die plaats al eens vaker benoemd, het is het bolwerk van de sekte *Fundamentalist Church of Jesus-Christ of the Latter Days Saints*. De sekte is veelvuldig in het nieuws geweest vanwege hun polygame levensstijl en alle misstanden die daaruit voortvloeien. Een paar jaar geleden had ik het boek van Elissa Wall gelezen, het meisje dat op 14-jarige leeftijd werd gedwongen om te trouwen met haar neef en dat later uit de gemeenschap wist te ontsnappen. En een paar weken geleden was ik in het vliegtuig op mijn e-reader begonnen aan het boek "Ontsnapt" van Carolyn Jessop. Je weet wel, die e-reader die ergens in het netje van de stoel voor me was blijven zitten tijdens onze overstap in Philadelphia. Het voelde vreemd aan om nu door Hildale heen te rijden, steeds als we weer een huis zagen staan waaraan diverse stukken waren bijgebouwd wisten we dat daar dus zo'n sektelid woonde. Eén man met diverse vrouwen en veel (vaak zelfs héél veel) kinderen! Bij een van de huizen zagen we een vrouw lopen in de kleding die door de sekte verplicht wordt gesteld: een hoog gesloten jurk tot op de enkels. Niet rood.... die kleur is verboden!

Maar we kwamen niet om ons aan de sekteleiden te vergapen, we kwamen voor Water Canyon. En – zo hoopten we tenminste – ook voor Canaan Mountain. Net buiten Hildale namen we een dirtroad, en na een vrij eenvoudige rit bereikten we de trailhead. Met veel water, brood en fruit in onze rugzakken begonnen we aan de wandeling, we wisten op dit moment immers nog niet of we voor de korte of voor de lange versie zouden gaan. Via een zandpad volgden we de westelijke oever van een smal beekje, op diverse plaatsen splitste het pad zich en konden we kiezen of voor een lager of juist voor een hoger gelegen pad. Hoe verder we kwamen, hoe rotsachtiger het pad werd. Er moest flink geklommen worden, er was één plek waarop het zelfs best even wat moeilijk was. Onze eigen schuld, zo zagen we direct nadat we de hindernis hadden overwonnen, direct naast het lastige stuk lag nog een pad dat wel makkelijk begaanbaar was.

Maar ook al was het dan ook heel goed te doen allemaal, het kostte wel veel van mijn wat ondermaatse energie-niveau van deze dag. Ik was bekaft toen we bij ons eerste doel aankwamen, we besloten dan ook om het bij Water Canyon te laten. Geen Canaan Mountain dus voor ons..... het was geen leuk maar wel een verstandig besluit. Dat betekende wel dat we ineens heel veel tijd over hadden, we hadden immers een volle dag hiervoor gepland en die hadden we nu zeker niet nodig. Ik probeerde een comfortabel plekje te vinden om even lekker uit te rusten, terwijl Hans foto's ging maken van The Subway. Dat is het smalle gedeelte van Water Canyon, met de kleine watervalletjes. De échte Subway ligt in Zion National Park, de plek waar we nu naar toe waren gelopen heeft diezelfde naam gekregen vanwege de gelijkenis daarmee. Natuurlijk wisten we vooraf al dat The Subway in Water Canyon lang niet zo mooi zou zijn als die in Zion National Park. Maar die in Zion is voor ons onhaalbaar, en deze Subway bleek echt een hartstikke mooi alternatief te zijn. 't Was geen topper, maar samen met de mooie hike er naar toe toch zeker wel de moeite waard.

Terwijl Hans foto's aan het maken was, zat ik op mijn bij nader inzien toch niet zo comfortabele zitplaats nog heel erg te twijfelen. Moest ik het niet tóch gaan proberen, de klim naar Canaan Mountain? Als Hans 't me op dat moment zou hebben gevraagd, zou ik waarschijnlijk wel overstag zijn gegaan. Maar hij drong niet aan, en ik kon niet genoeg moed bijeen schrapen om zelf voor te stellen om toch verder te gaan.

Van beneden uit het dal hoorden we stemmen. Kinderstemmen vooral. Het geluid kwam steeds dichterbij, en ja hoor, op gegeven moment kwamen er twee jonge vrouwen met vijf of zes meisjes The Subway in lopen. Vrouwen en meisjes met hooggesloten jurken tot op de enkels.... leden van de FLDS dus! Ze zeiden niets tegen ons, en ik begreep ook wel waarom. In het boek van Elissa Wall had ik immers gelezen hoe zij was grootgebracht met het idee dat mensen van buiten hun gemeenschap verdoemd zijn, alleen de leden van de sekte zullen op De Dag des Oordeels gered worden. Wij vertegenwoordigen de grote boze buitenwereld, met wie ze maar beter geen contact kunnen hebben. Ik vroeg me af of de jonge vrouwen misschien de moeders waren van de kinderen. Maar dat leek me toch haast niet mogelijk... zelfs voor FLDS-begrippen waren ze, denk ik, toch te jong om kinderen van deze leeftijden te kunnen hebben. Misschien waren ze wel op pad met hun jongere (half)zusjes, zo probeerde ik voor mezelf de relatie te duiden.

Het viel me op hoe handig de vrouwen en de meisjes waren, ze liepen zo vlot over het gladde rotsachtige terrein alsof het gewoon een net aangelegd wandelpadje was. Een van de vrouwen klom zelfs een heel stuk tegen een rotswand omhoog en bleef daar een tijdlang roerloos voor zich uit staan kijken. Heel apart, vond ik dat. Er kwamen nog meer mensen aan, onder hen bevond zich een vrij stevig gebouwde vrouw die heel wat minder bedreven was in het klimmen. Direct naast een van de watervalletjes probeerde ze over de gladde rotswand naar beneden te gaan, maar ze durfde niet goed. Ik zat er een stukje vandaan, maar Hans was op dat moment net daar aan het fotograferen. Ik voelde z'n twijfel..... normaal gesproken zou hij zeker zijn hulp hebben aangeboden, maar deze keer bleef hij zitten. In eerste instantie tenminste, toen de vrouw nog steeds wat stuntelig boven aan het gladde gedeelte stond vroeg hij toch even of hij haar kon helpen. Ze reageerde heel schichtig en wees Hans z'n helpende hand af..... om direct daarna toch op eigen kracht naar beneden te gaan.

Er voegde zich nu ook een man bij het gezelschap. En een stel jongetjes, allemaal gekleed in een spijkerbroek en hoog gesloten shirt. De man mocht blijkbaar wel met ons praten, hij knikte Hans vriendelijk toe en zei dat het een prachtige omgeving was voor fotografie. Wat we natuurlijk alleen maar konden beamen. We moesten best nog een tijd wachten voordat iedereen weer uit het zicht was verdwenen, en er dus weer foto's konden worden gemaakt zonder FLDS-leden daarop. Al heeft Hans stiekem ook wat plaatjes gemaakt waarop ze wel in beeld zijn hoor, het was voor ons immers toch wel een aparte ervaring die we graag in onze herinnering willen houden.

We gingen weer terug naar de auto. Terwijl we omlaag klauterden hoorden we van boven ons weer iemand aankomen. Vier jongetjes waren het, die al hardlopend over het rotspad naar beneden gingen. Echt in een ongelooflijk tempo sprongen ze van rots naar rots. Toen ze ons bereikten moesten ze wel even inhouden omdat het pad te smal was om zomaar langs ons af te gaan. Heel schichtig ontweken ze onze blik, het was duidelijk dat ze ons niet aan durfden te spreken. We hebben een plekje gezocht waar we opzij konden stappen, om hen zo de gelegenheid te geven ons in te halen. Net voor onze voeten ging één jochie hard onderuit.... maar nog voordat ik de kans had om te schrikken was hij alweer overeind en sprong hij zijn broertjes (?) achterna. Even verder bereikten we weer een splitsing in het pad, heel even twijfelden we of we links of rechts moesten gaan. Net op dat moment kwam er een jonge vrouw van de FLDS aanlopen, een jaar of twintig schatte ik haar. Tot onze

verbazing sprak zij ons uit zichzelf aan, helemaal spontaan, om ons de juiste weg te wijzen. Na het terughoudende gedrag van de andere vrouwen had ik dit echt helemaal niet verwacht.

Pas toen we weer bij de auto aankwamen, begonnen we serieus na te denken over de invulling van de halve dag die we nu zomaar ineens over hadden. De keuze viel op Valley of Fire State Park, in Nevada. We hadden dat park al ooit eerder bezocht maar toen wisten we nog niet van het bestaan van The Fire Wave, een prachtige rots die lijkt op een versteende golf. De foto's die we van deze rots hadden gezien waren voor ons reden genoeg om nog eens naar het park te gaan. En dat Valley of Fire sowieso mijn meest favoriete State Park is telde natuurlijk ook wel mee....

Nu we onze laatste dirtroad achter de rug hadden, vond Hans 't wel tijd worden om onze auto te poetsen. Niet omdat we het nu zo belangrijk vinden dat de auto er schoon uit ziet, maar je wilt 'm natuurlijk ook weer niet met al te duidelijke dirtroad-bewijzen naar Alamo terugbrengen. In Overton hebben we dan ook een stop gemaakt bij een autowasstraat. En even later, met een blinkend schone auto, ook nog één bij de McDonalds. Want we hadden verdorie tijdens de hele vakantie nog niet één keer zo'n overheerlijk softijsje gehad.

The Fire Wave zou in de late namiddag het mooist in de zon staan, zo had ik gelezen. Op het moment dat we in Valley of Fire aankwamen was het nog te vroeg om er meteen al naar toe te gaan, we hebben dan ook eerst uitgebreid de tijd genomen om de prachtige White Domes Road nog eens te bekijken. Vaak stoppen..... veel foto's maken..... en vooral ook veel genieten. Want het is echt schitterend, zoals die weg door het kleurrijke rotslandschap heen slingert.

Er zijn twee manieren waarop je naar The Fire Wave kunt lopen. De officiële, via een met paaltjes aangeduid pad. En de niet-officiële, waarbij je zelf je weg moet zoeken door het rotslandschap. We kozen voor de eerste versie, de officiële trail dus. We moesten ruim 1 kilometer lopen, en toen zagen we ons doel voor ons verschijnen. Onze verwachting werd helemaal waargemaakt, The Fire Wave was prachtig! Niet alleen de vorm maakt deze rots zo mooi, ook de wit en donkerrood gekleurde banden maken het heel bijzonder om te zien. Op het moment dat we bij The Fire Wave aankwamen zat er een Amerikaans stel al van de mooie omgeving te genieten. We hebben even gezellig met hen zitten te kletsen, daarna begonnen zij aan de terugweg en hadden wij The Fire Wave even voor onszelf alleen. Totdat we opeens iemand enthousiast hoorde zeggen: "*Hé, burenl!*". Daar stond een man die in z'n eentje op pad was en die ons met elkaar had horen praten. En die direct door had dat wij dus echte Brabanders waren, net zoals hij zelf. 't Was een heel enthousiaste kerel die graag vertelde over wat hij zoal had bezocht tijdens zijn reis en wat hij nog in de planning had. Het bleek al snel dat hij al net zo verslaafd was aan Amerika als wij, en natuurlijk was het heel erg leuk om te horen dat hij vaak onze site gebruikte om informatie te zoeken. Zijn ouders waren op dit moment ook een rondreis aan het maken, hij zou hen zeker gaan vertellen dat hij 'de mensen van Ontdek-Amerika' had ontmoet!

Niet alleen The Fire Wave was een topper, ook de omgeving was ontzettend mooi om te zien. Om aanraden van onze mede-Brabander liepen we niet via de officiële trail terug naar de parkeerplaats, maar via de andere route. En dat was een hele goede keuze, we liepen hier

o.a. door een kloof met golvende, dicht op elkaar staande rotswanden. Geen slot canyon hoor, daarvoor waren de wanden niet hoog genoeg. Maar wel erg leuk om er doorheen te lopen. Voorbij dit kloofje is Hans nog even omhoog geklommen, wat hem weer een geweldig zicht over het kleurrijke rotslandschap opleverde.

Via de White Domes Road liepen we naar de parkeerplaats, maar die bleek verder weg te liggen dan we hadden ingeschat. Tja, dat krijg je ervan als je zomaar rond gaat dwalen in zo'n mooie omgeving. Het was ondertussen al bijna 7 uur, de hoogste tijd dus om het park te gaan verlaten. Even overwogen we om nog door te rijden naar Las Vegas, maar ach, waarom zouden we dat doen? We waren immers toch niet meer van plan om vanavond nog The Strip op te gaan, het was beter om nu zo snel mogelijk een motel te gaan zoeken en morgen die rit van pak 'm beet één uur naar de stad te doen. We spraken dus af om te stoppen bij het eerste fatsoenlijk uitzienende motel dat we tegen zouden komen. Maar wisten wij veel dat er tussen Valley of Fire en Las Vegas helemaal geen overnachtingsmogelijkheden te vinden zijn! Las Vegas kwam steeds dichterbij, en er was echt nergens een motel te vinden. Uiteindelijk zijn we dus tóch in Las Vegas beland, in de Comfort Inn and Suites ergens in het noorden van de stad. En omdat dat een prima motel bleek te zijn, en we ook nog eens heel lekker hebben gegeten in een nabij gelegen restaurant, waren we uiteindelijk toch dik tevreden.

Dag 20 en 21 – donderdag 22 en vrijdag 23 mei 2014 : Las Vegas

Gereden: 46 mijl

Yant Flat, Valley of Dreams, Burnham Badlands.... we hadden al heel wat 'speelgoedwinkels' gezien tijdens deze vakantie. Je weet wel, van die plekken waar je heerlijk rond kunt dwalen en steeds opnieuw weer wat moois ontdekt. Ook in Las Vegas kwamen we een prachtige 'speelgoedwinkel' tegen, speciaal voor Hans. Deze keer heb ik het niet over een mooi natuurgebied, maar over een Canon fotozaak. Hans had al tijdens de hele vakantie gemopperd over het balhoofd van zijn statief. Dat ding behoort uiteraard in alle standen te kunnen draaien maar dat lukte dus niet meer, alleen met grof geweld viel er nog beweging in te krijgen. Na het drie weken lang durende gevecht met het balhoofd, en twee mislukte reparatiepogingen, was Hans het meer dan beu. Vandaar dus dat de fotozaak ons eerste doel was op de vroege donderdagochtend. Gelukkig was de juiste statiefkop beschikbaar, dus heel wat dollars armer maar wel met een zeer tevreden man aan mijn zij liep ik even later de winkel weer uit. Op naar speelgoedwinkel nummer twee.

Een échte speelgoedwinkel deze keer, want uiteraard wilden we heel graag nog iets leuks voor Oona gaan kopen. We vonden een groot winkelcentrum, en in het volste vertrouwen dat we daar vast wel iets zouden kunnen vinden gingen we op pad. Maar 'shoppen' en 'Hans en Henriëtte', 't is gewoonweg géén goede combinatie. In het hele winkelcentrum was niet één speelgoedwinkel te vinden, en ook qua kinderkleding was het aanbod uiterst mager. Uiteindelijk keerden we met lege handen terug bij de auto.

We besloten om nu eerst naar ons hotel te rijden. 't Was nog wel vrij vroeg, maar we konden natuurlijk altijd even proberen of we al in konden checken. Voor onze laatste twee nachten hadden we gereserveerd bij de Best Western Casino Royale, midden op The Strip. Omdat er direct naast ons hotel volop werd gebouwd was de gebruikelijke toegang naar de parkeerplaats afgesloten. Maar na een extra rondje rijden vonden we – aan de achterzijde

van het hotel – toch de juiste route. We liepen het hotel in, en al snel werden we overspoeld door die typische Las Vegas-entourage: de luidruchtige speelautomaten, de goktafels, de talloze lichtjes, toeristen in alle vormen en maten..... Gelukkig vonden we ook bordjes die ons naar de lobby wezen. Daar werden we door een vriendelijke receptionist te woord gestaan, de man was zelfs zo behulpzaam dat hij na het inchecken met ons mee liep om ons even wegwijs te maken in het hotel. Hij liet ons zien waar onze kamer zich bevond, en hoe we van daaruit bij de belangrijkste plekken konden komen. Nadat we de man hartelijk hadden bedankt voor zijn uitleg gingen we onze kamer inspecteren. We stonden nog maar net binnen toen Hans uitriep: *“O shit, we hadden hem natuurlijk wel een fooi moeten geven!”* Oeps, sorry..... hartstikke vergeten. Tja, zo’n persoonlijke hulp zijn we natuurlijk niet gewend bij de dertien-in-een-dozijn motels waar we normaal gesproken overnachten, achteraf gezien denk ik inderdaad dat de goeie man echt wel een fooi van ons verwacht had.

We waren méér dan tevreden met onze kamer. Met de ligging vooral, die was echt ideaal. De kamer lag op de begane grond; als we de gang op stapten en naar links liepen waren in no time bij de parkeerplaats. Hartstikke makkelijk dus bij het leeg halen van de auto. En als we rechtsaf gingen, dan stonden we enkele seconden later al in de grote hal van het hotel, direct bij de deuren die toegang gaven tot The Strip. En dat kleine Casino Royale lag ingeklemd tussen al die gigantische Las Vegas-reuzen: recht voor ons lagen The Mirage en Caesar’s Palace, direct links zagen we Harrah’s en direct rechts het bekende Venetian Resort. De komende anderhalve dag zouden we ons hier zeker wel gaan vermaken!

Thuis hadden we gepland om in Las Vegas een uitgebreide fotoreportage te gaan maken. We wilden op zoek gaan naar de mooiste gebouwen, de leukste details in de interieurs, misschien ook stiekem wat mensen fotograferen hier en daar. Dus uiteraard ging de Canon 5D mee, tijdens onze eerste wandeling over The Strip. Maar hoe enthousiast we thuis ook waren bij het Las Vegas fotoreportage-idee, nu we hier daadwerkelijk waren bleken we het veel leuker te vinden om zomaar wat rond te lopen, zonder steeds met het maken van foto’s bezig te zijn. Tijdens een stop op onze hotelkamer wisselden we van camera, de Canon 5D bleef binnen, de G1X mocht met ons mee. Lekker klein en handig, en goed genoeg voor wat snapshots zo hier en daar.

En als je The Strip gaat verkennen, dan vliegt de tijd voorbij. We hebben alle bekende hotels van binnen en van buiten bekeken, in veel winkels rondgeneusd (en gelukkig ook nog wat leuks voor Oona kunnen kopen), en uiteraard regelmatig eens een stop gemaakt om een hapje te eten of om een overheerlijk Ben & Jerry ijsje te scoren. Alleen al met de Forum Shops in Caesars Palace waren we zo een paar uur zoet, we waren wel heel verrast toen we naast alle exclusieve en peperdure merken zoals Gucci, Louis Vuitton en Cartier ook zomaar een vestiging van H&M tegenkwamen. Natuurlijk hebben we ook het grootse waterballet voor The Bellagio gezien, en de vuurspuwende vulkaan bij The Mirage. Maar wat ik nog veel leuker vond, dat was: mensen kijken. Natuurlijk zagen we volop ‘gewone’ toeristen, herkenbaar aan hun sportieve polo of t-shirt met korte broek en natuurlijk ook aan hun handzame fotocamera waarmee alle typische Las Vegas-attracties werden vastgelegd. We zagen ook erg veel jonge mannen en vrouwen die wel haast op weg leken te zijn naar de opname voor een rappers-videoclip. De mannen met veel bling bling en een houding van *‘kijk mij hier eens ontzettend macho zijn’*, omringd door flink opgemaakte meiden met kleding die vrijwel standaard 2 maten te klein leek te zijn. Dat ze die ultra korte

spijkerbroekjes dichtgeknoopt hadden gekregen, ik snapte 't echt niet! De overdreven chic geklede mensen waren ver in de minderheid, slechts nu en dan zagen we mannen in een glanzend maatpak of dames in een dure designerjurk. Er zullen vast wel meer soortgenoten van hen hier in Las Vegas zijn geweest, maar die zaten dan waarschijnlijk in de dure limousines die we regelmatig over The Strip zagen rijden. Zwervers zagen we des te meer, 't blijft triest om te zien hoe moeilijk het voor sommige mensen is om zich staande te houden in deze harde maatschappij. De laatste categorie mensen die ik zeker nog moet benoemen, dat zijn de straatartiesten. Jonge meiden in sexy kleding die mannelijke toeristen verleidden tot het maken van een gezamenlijke foto – tegen betaling uiteraard. Volwassen kerels in slecht gemaakte Sponge Bob pakken, een levend beeld, 't Monster van Frankenstein die zich achter een zuil verborgen hield en dan voorbij lopende toeristen de stuipen op 't lijf joeg.... Natuurlijk zijn we ook even gestopt toen we een stel breakdancers zagen die midden op het trottoir hun dance moves demonstreerden. De allerleukste artiesten vonden we overigens niet op straat, maar in een van de hotels. Welk hotel 't was, ik weet het echt niet meer.... In een afgeschermd hoek in een casino stonden vier mannen, allemaal toch al behoorlijk op leeftijd, op een klein podium een heerlijke show weg te geven. Hun versie van het alom bekende *Good Girl* was ongelooflijk aanstekelijk, en het publiek stond dan ook enthousiast mee te swingen.

Als je in Las Vegas bent, dan moet er natuurlijk wel worden gegokt! In ons eigen hotel vonden we gelukkig een aantal speelautomaten waar we lekker ouderwets met cash geld konden spelen.... Eén quarter per game, doe maar lekker ruig..... Soms keerde de machine een paar kwartjes aan ons uit, maar nog vaker hield ie heel egoïstisch onze inzet voor zichzelf. Toen het geluk een tijd lang echt niet aan onze zijde was hebben we onze familie maar te hulp geroepen: *"Dit spel is voor Oona....."* Helaas, Oona's kwartje leverde ons geen winst op. Ook Melanie, Rob en Marcel brachten ons geen geluk. Maar toen we op Elina's naam een kwartje inzetten, begon de machine te rinkelen!!! We stonden zowaar een tijd lang op wel enkele dollars winst. Als ware Las Vegas gokverslaafden hebben we die winst aan onze machine teruggegeven..... heel langzaam aan begon onze tegoed weer te slinken en zelfs inzetten op Elina's naam hielp niet meer. Uiteindelijk waren we heel onze inzet kwijt, twaalf hele dollars verlies hadden we geleden!!

Eén keer zijn we nog even de auto ingestapt. We reden naar de West Bonneville Avenue, waar een wel heel opvallend gebouw staat: het Lou Ruvo Center for Brain Health. Toen we de naam van de architect lazen was dat echt even een aha-erlebnis. Frank Gehry, natuurlijk! Dezelfde man die ook verantwoordelijk was voor het ontwerp van het EMP-museum in Seattle, dat we een jaartje geleden nog uitgebreid op de foto hadden gezet. Dit Lou Ruvo Center was al net zo fotogeniek als het EMP-Museum, een echte must voor als je graag mooie gebouwen fotografeert.

Natuurlijk zouden we heel graag de foto's die we tijdens onze anderhalve dag ronddwalen in Las Vegas hebben gemaakt hier in dit reisverslag laten zien. Hierboven zie je die van het Lou Ruvo Center, zoals die uit onze Canon 5D is gerold. Maar, zoals gezegd, de meeste van onze Las Vegas foto's zijn gemaakt met de G1X. Dezelfde G1X die in juli ook met dochter, schoonzoon en kleindochter mee naar **Bali** is geweest. Pas later hebben we ontdekt dat we de foto's van de laatste twee dagen niet hadden overgezet voordat we het toestel hadden uitgeleend..... ze zijn spoorloos verdwenen! Om eerlijk te zijn, heel erg rouwig ben ik er niet

om hoor. Het zou veel erger zijn geweest als we foto's van tijdens de rondreis kwijt zouden zijn geraakt, die zijn echt veel belangrijker voor ons. Ach, eigenlijk is het ook wel heel leuk om – in plaats van met een foto van Las Vegas – het reisverslag af te sluiten met een foto van het beestje dat ons tijdens de hele reis trouw heeft vergezeld en als fotomodel heeft gefungeerd, ons eigen elandje Moosie.

Tot besluit

Na een voorspoedig verlopen terugreis werden we – net zoals vorig jaar – op Schiphol weer door een compleet ontvangstcomité welkom geheten. En wisselde Moosie van eigenaar, hij mocht samen met Oona mee naar Utrecht. Rob en Elina brachten ons naar huis, en op het moment dat we daar door de voordeur naar binnen stapten was deze vijftiende Amerika-reis echt afgelopen.

Op het moment dat ik dit schrijf is het alweer 3 maanden geleden dat we zijn thuisgekomen. Al die tijd zijn we volop bezig geweest met het maken van dit reisverslag, en zoals altijd vind ik het weer heerlijk om op die manier de reis gewoon nóg een keer te beleven. Het was een reis waarbij we wel wat meer struikelblokken zijn tegengekomen dan normaal. Vanwege het slechte weer hebben we heel veel extra mijlen gereden, vooral in New Mexico hebben we in een paar dagen tijd een enorme afstand afgelegd. De diverse kleine badlandsgebieden die we hadden willen bekijken hebben we allemaal over moeten slaan. Maar de belangrijkste plekken hebben we gelukkig wel allemaal kunnen zien, Valley of Dreams was geweldig, de Aztec Arches dag was ontzettend leuk, en de dwaaltocht door de Burnham Badlands hoort ook echt in deze opsomming thuis. En natuurlijk zijn we blij dat we nu eindelijk The Cracked Eggs in Bisti Badlands en de roemruchte King of Wings met eigen ogen hebben kunnen zien.

Ook in Utah ging er een aantal dingen mis. Onze zoektocht in The White Rocks Area is mislukt, The Snake House Ruin hebben we over moeten slaan, en onze favoriet van vroeger, Monument Valley, heeft zomaar ineens alle aantrekkingskracht op ons verloren. Maar soms kan een mislukte zoektocht ook een heerlijke dag opleveren, The Citadel hebben we niet bereikt maar de per ongeluk daarvoor in de plaats gekomen Seven Kiva's Trail bleek een echt hoogtepunt te zijn! En wat was het geweldig dat we nu eindelijk door The Narrows in Zion National Park hebben gelopen, het was nog veel mooier dan we vooraf hadden verwacht. Over de slot canyons zijn we ook erg enthousiast, Little Death Hollow was mooi, Red Canyon Slot was voor mij een van de hoogtepunten en Huntress Slot Canyon was Hans z'n grote favoriet. En wat waren de wandelingen in Natural Bridges National Monument mooi zeg! Dat ik de hike naar Canaan Mountain niet heb aangedurfd was jammer, maar gelukkig hadden we met Yant Flat al een werkelijk schitterend slickrockgebied in the pocket. Kortom, we hebben weer heel veel prachtige plekken aan ons lijstje met USA-ervaringen toe kunnen voegen.

Normaal gesproken weten we – op het moment dat de laatste pagina van een reisverslag online gaat – al precies waar onze eerstvolgende reis naar toe zal gaan. Maar helaas weet ik op dit moment nog niet wanneer ik volgend jaar vakantie zal kunnen nemen, en daardoor wordt het toch wel wat lastig om al echt iets te kunnen plannen. Ideeën hebben we natuurlijk al wel, het lijstje met mogelijkheden in Californië en Utah (ja hoor, we kunnen het niet laten!) begint al weer aardig vorm te krijgen. We hebben er in elk geval weer heel veel zin in om nieuwe reisplannen te gaan maken, en we hopen dan ook dat we over enkele

maanden kunnen laten weten wanneer reisverslag nummer 16 op onze site zal gaan verschijnen.